

PERSONAGES

4 dames - 10 heren + 2 figuranten m/v

POL DEKONING : Uitbater van het duivenlokaal "De Vroege Jongen". Leeftijd ong. 50 j. Duivenmelker in hart en nieren en fanatieke "vroege jonge". Domineert zijn vrouw maar is zelf licht naïef. Voor de pauze draagt hij een stofjas en heeft zijn pet binnen handbereik. Na de pauze draagt hij een witte broek met fel veelkleurig hemd en een strooien hoed.

LOWIES VAN 't DACK : Echtgenote van Pol. Leeftijd 45-50 j. Een typische caféhoudster van op de buiten met veel respect voor alles wat zweemt naar geld en rijkdom. Voor de pauze draagt ze een rok met bloes; na de pauze een keurig mantelpak.

BIEKE DEKONING : Hun dochter. Leeftijd 20 j. Sympathiek en sportief. Ze wisselt regelmatig van kleding.

JOSFIEN DEBAL : Uitbaatster van het biljartlokaal "De Billetikkers". Leeftijd 45-50 j. Bazige vrouw en fanatiek "billetikker". Voor de pauze draagt ze een mantelpak dat enige standing moet doen vermoeden. In het derde bedrijf draagt ze een zwart mantelpak met zwarte hoed en donkere bril. In het vierde bedrijf draagt ze een grijs mantelpak met opzichtige rode hoed.

PROSPER TUTS : Echtgenoot van Josfien. Leeftijd ong. 50j. Een voorbeeld van een pantoffelheld. Voor de pauze draagt hij een grijs pak met strikje en hoed. Na de pauze draagt hij een zwart pak met zwarte 'Al Capone'-hoed.

TUURKE TUTS : Hun zoon. Leeftijd 20-25 j. Sympathieke jonge man, sportief gekleed.

De vroege jongen:

STOFFEL : Simpel van geest. Leeftijd 30 j. Voor de pauze draagt hij een te lange stofjas met muts en pantoffels. Na de pauze heeft hij zich verkleed in een opzichtige jonge dame, met pruik en hoge hakken.

STAAFKE : Leeftijd 50 j. Even simpel als Stoffel voor wie hij een grenzeloze bewondering koestert. Het duo is dan ook onafscheidelijk. Voor de pauze is hij iden-

tiek gekleed als Stoffel. Na de pauze draagt hij een gestreepte broek met pitteleer, bolhoed en wandelstok.

DOLF : Verwoede Duivenmelker. Leeftijd niet bep.
Stottert lichtjes. Voor de pauze draagt hij een korte stofjas met pet. Na de pauze draagt hij een kostuum met aangepaste pet.

De Billetikkers:

LEO : Fanatiek biljarter. Leeftijd niet bep. Voor de pauze draagt hij een goed uitziend kostuum. Na de pauze draagt hij een zwart kostuum met zwarte 'Al Capone'-hoed.

BERTUS : Nog fanatieker. Leeftijd niet bep.
Zijn kleding komt overeen met deze van Leo.

MAUNHEER: Dandy-achtige flierefluiter. Leeftijd 25-30j.
Hij is opzichtig modieus gekleed.

GASTON : Patron Hotel International. Leeftijd niet bepaald.
Hij draagt een zwarte broek, wit hemd met strikje en vest.

YVONNE : Zijn vrouw. Leeftijd in verhouding tot Gaston.
Zij draagt een zwarte rok met witte bloes.

Twee agenten : M/V

Agent 1 : Leeftijd niet bepaald.
Agent 2 : Leeftijd niet bepaald.

Plaats van het gebeuren

Tijdens het eerste en tweede bedrijf bevinden we ons in het duivenlokaal "De Vroege Jongen", een gezellig dorpscafé.

Het derde en vierde bedrijf spelen zich af in de inkomhal, tevens bar, van een hotel in één of andere stad.

Korte inhoud

In het dorp vertroebelt een oeroude vete tussen de stamgasten van het duivenlokaal "De Vroege Jongen" en deze van het biljartlokaal "De Billetikkers", de goede verstandhouding.

Het duivenlokaal wordt uitgebaat door Pol, een gekende duivenmelker, samen met zijn vrouw Lowies en hun dochter Bieke.

In het biljartlokaal worden de gasten verwend door Josfien, de bazin, bijgestaan door haar onderdanige echtgenoot Prosper en hun zoon Tuurke.

De dorpsvete, waarvan niemand zich het ontstaan herinnert, wordt echter ondermijnd door een prille liefde die openbloeit tussen Tuurke van "De Billetikkers" en Bieke van "De Vroege Jongen". Bieke heeft echter meerdere aanbidders.

Zo is er de doorbrave Stoffel, een dorpsidiot, die haar aanbidt en op de handen draagt en samen met zijn trouwe maar even simpele vriend Staafke een "vroege jonge" is in hart en nieren.

Er is echter ook een zekere mijnheer Maurice, een flierefluiter van de stad, die pocht met al zijn geld en daarom de gedroomde schoonzoon lijkt voor Pol en Lowies.

Wanneer de heimelijke verkering tussen Bieke en Tuurke uitlekt slaan zowel bij de "vroege jongen" als de "billetikkers" alle stoppen door en is het ergste te vrezen.

Bieke en Tuurke wachten de gebeurtenissen niet af en vluchten samen naar de stad. Ze worden echter opgespoord en gevonden door beide partijen. Na heel wat ruzieën en bekvechten krijgen Bieke en Tuurke hun goesting. Ze mogen trouwen omdat voor het ergste wordt gevreesd en noodgedwongen sluiten "vroege jongen" en "billetikkers" een heel broos bestand.

Stoffel, verteerd door liefdesverdriet, blijft alleen achter maar wordt getroost met een koppel jonge duiven.

En mijnheer Maurice wordt ontmaskerd als een valsemunter, die met alles behalve fraaie bedoelingen achter Bieke aanzat.

Regie

Voor de gelegenheid speelt het verhaal zich af in het dorp Paal en de stad Antwerpen. Aan het geheel kan echter een lokaal tintje worden gegeven door de namen te gebruiken van het dorp of de stad waar het stuk wordt opgevoerd en van om het even welke omliggende stad.

De tekst bevat enkele woorden die enkel dialectisch voorkomen maar vrij algemeen worden gebruikt. Zo staat 'bil' voor 'biljartbal' en 'tutsen' voor 'toetsen, licht aanraken'.

In het stuk spelen zestien personages, waarvan meerdere slechts een kleinere rol vertolken. Toch is ieder personage noodzakelijk voor het normale verloop der gebeurtenissen.

Het stuk kan hedendaags opgevoerd worden zodat de agenten ook vrouwelijke agenten kunnen zijn.

Decor

Tijdens het eerste en het tweede bedrijf bevinden we ons in een gezellig dorpscafé, tevens duivenlokaal, hetgeen duidelijk blijkt uit de aankleding van het vertrek.

Wanneer we voor het podium staan zien we links een deur, die via een gang naar de koer leidt, waar de duivenhokken worden verondersteld.

In de achterwand hebben we door de buitendeur en twee vensters uitzicht op het dorpsplein.

Achter in de rechterwand is een deur, die in de eerste twee bedrijven niet wordt gebruikt doch noodzakelijk is voor het derde en vierde bedrijf. Rechts voor is een deur die uitgeeft op de keuken. Links en rechts van de keukendeur zijn buffetkastjes aangebracht; voor de keukendeur staat het buffet. Rond het buffet is een kleine trede aangebracht; op het buffet een klein verhoog zodat de tapkranen nog juist zichtbaar blijven.

Het café is uitgerust met de nodige tafels, stoelen en barkrukken. Aan de muren hangen diploma's van behaalde prijzen met foto's van duiven, reclameborden van bier, een prijslijst, een bord met inlichtingen over een duivenprijskamp en affiches. Zij verbergen de voorzieningen die getroffen werden om in het derde en vierde bedrijf een wandverlichting aan te brengen.

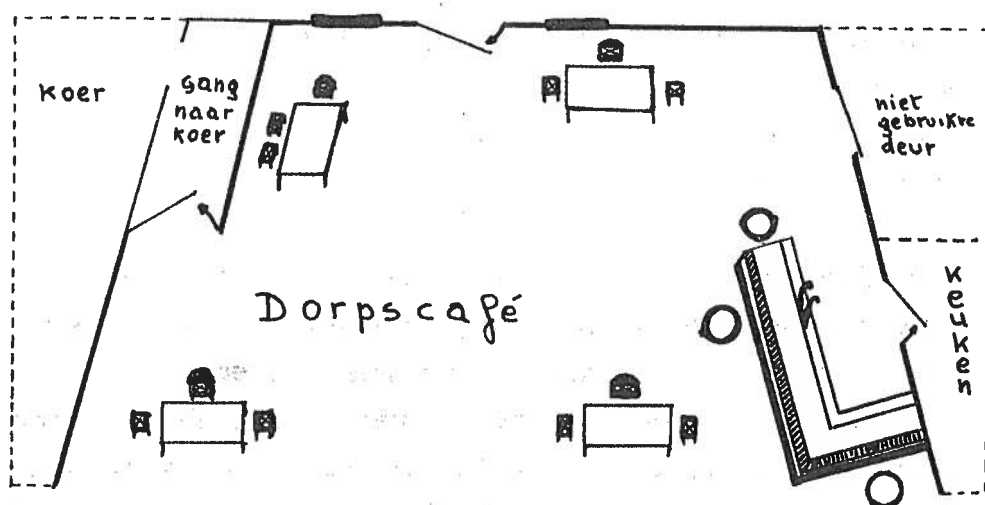
Tijdens het derde en het vierde bedrijf bevinden we ons in de inkomhal, tevens bar van een hotel.

De deuren zijn uitgehangen; rondom de deuropening is een kader aangebracht, die vooraf gedrapeerd werd.

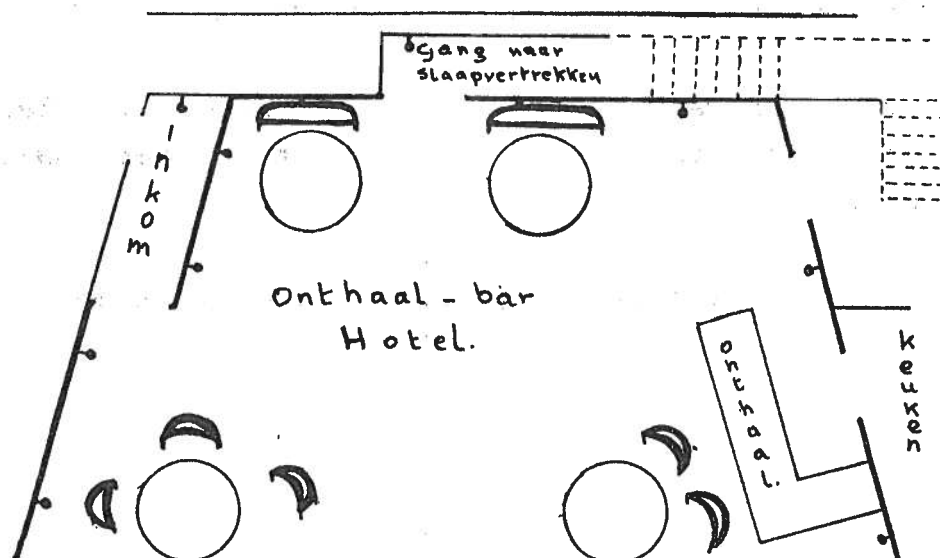
De gang naar de koer in thans de inkom.

In de achterwand werden de vensters dichtgemaakt. Achter de buitendeur van het café werd een hoek geplaatst zodat we een gang krijgen die naar de veronderstelde slaapvertrekken leidt. Deze slaapvertrekken kunnen eveneens bereikt worden via de door-gang rechts achter en een ingebeelde diensttrap. Door het wegnemen van de trede en het verhoog werd het buffet omgevormd tot onthaal met telefoon en sleutelbord. De tafels en stoelen zijn vervangen door ronde tafeltjes met tafellakens en zeteltjes. Bloemen en planten zorgen voor de nodige opsmuk. Een wandverlichting en enkele schilderijen geven aan het geheel een rijkelijk uitzicht.

Situatieschets 1ste & 2de bedrijf - zicht op dorpsplein

Situatieschets 3de & 4de bedrijf

E E R S T E B E D R I J F

Eerste tafereel: Pol - Dolf - Stoffel - Staafke - Bieke.

(Zondagmorgen in het duivenlokaal. We horen op de radio de berichten voor de duivenliefhebbers. Pol staat achter de toog, Dolf zit voor de toog, beide met een half glas bier voor zich. Ze luisteren aandachtig.)

DOLF : Op..opklaringen gedoeme, ze zullen l..lossen.

POL : Ssssstttt!!! Zwijgen!!!

DOLF : En de w..wind in 't g..gat, gedoeme.

POL : Zwijgen zeg ik!!

DOLF : Maar ik z..zeg toch niets.

POL : Dan moet ge nog zwijgen.

(Stoffel en Staafke komen binnen. Ze zijn identiek gekleed met een zwarte muts op het hoofd en een stofjas tot over de knieën. De simpelheid staat op hun gezicht te lezen. Stoffel draagt een duivenkorf met een duif erin. Zonder iets te zeggen luisteren ze mee en kijken onnozel van de één naar de ander. Uit de radioberichten blijkt dat de duiven gelost zijn.)

DOLF : Z..ze zijn gelost, gedoeme, ik ga l..loeren.

(Dolf vertrekt in alle haast en laat zijn glas bier onaangeroerd. Pol zet de radio af en roept naar achter.)

POL : Bieke... de duiven zijn gelost. Kunt ge komen?

(Stoffel en Staafke maken van de gelegenheid gebruik om de glazen leeg te drinken.)

BIEKE : *(van in de keuken)* Ja, pa, ik kom!

(Pol grijpt zijn pet en loopt naar de koer, als zijn schaduw gevolgd door Stoffel en Staafke. Bieke komt binnen en zet de radio af.)

POL : Wel...waar loopt gij naar toe?

STOFFEL : Duiven loeren, Pol.

STAAFKE : Oui oui (woei woei)... justement.

POL : En die beestekes verschrikken, zeker... dat ze niet vallen, zeker... of niet binnenkomen, zeker. Hier blijven, zeg ik. *(dan wat milder)* En drinkt iets op mijn kosten... op de goede afloop... ik heb veel geld gezet.

(Pol gaat fluitend af naar de koer.)

Tweede tafereel: Bieke - Stoffel - Staafke.

(Stoffel en Staafke blijven beteuterd staan kijken. Wanneer ze de stem van Bieke horen draaien ze zich om en komen aarzelend naar de toog.)

BIEKE : Ah... Stoffel en Staafke.

STOFFEL : Pol zegt dat we iets mogen drinken.

STAAFKE : Oui oui, justement.

STOFFEL : Op zijn kosten.

STAAFKE : Oui oui, justement.

BIEKE : Allee, dan hebt ge weer geluk. Een pinteke?

STOFFEL : Nee, een pint.

STAAFKE : *(zichtbaar al genietend)* Van boven goed vol.

(Bieke schenkt twee glazen vol. Intussen geven Stoffel en Staafke commentaar op de gebeurtenissen.)

STOFFEL : Ze zijn gelost.

STAAFKE : De duiven.

BIEKE : Wie anders, eh Staafke.

STOFFEL : 't Is gezegd.

STAAFKE : Op de radio.

STOFFEL : Dolf is gaan l..loeren.

STAAFKE : Oui, oui, justement.

STOFFEL : Pol is bang.

STAAFKE : Dat ze niet vallen.

STOFFEL : Of niet binnen komen.

BIEKE : Onze pa en zijn duiven... dat wil wat zeggen.

STOFFEL : Dat moogt ge zeggen.

STAAFKE : Oui oui, justement.

(Intussen zijn de glazen volgeschonken. Stoffel en Staafke drinken hun glas in één teug leeg.)

STAAFKE : Ik ga toch loeren.

STOFFEL : En als ze niet vallen?

STAAFKE : *(wrijft met duim en wijsvinger over mekaar)* Dan ziet Pol ze vliegen.

STOFFEL : Oui, oui, justement.

(Staafke gaat af naar de koer.)

Derde tafereel: Bieke - Stoffel.

(Stoffel kijkt naar Bieke en lacht onnozel. Bieke lacht terug. Er valt een stilte. Stoffel drinkt de laatste denkbeeldige druppel uit zijn glas. Stoffel lacht opnieuw, Bieke ook. Opnieuw stilte.)

STOFFEL : Ik ga wat zitten.

BIEKE : Ja, doe dat. Dat kost evenveel.

(Stoffel drementelt naar een cafétafeltje. Onderweg houdt hij een paar keren halt, kijkt naar Bieke en begint onnozel te giechelen. Dan neemt hij plaats en zet de duivenkorf naast zich op een stoel. Er valt weer een stilte tijdens dewelke er nogmaals wat onnozel over en weer wordt gelachen.)

STOFFEL : Kom wat bij me zitten.

BIEKE : Waarvoor is dat goed?

STOFFEL : En breng een colake mee... voor u... op mijn kosten. *(even stilte)* En een pint... voor mij.

BIEKE : Ook op uw kosten.

STOFFEL : Pol heeft gezegd dat ik iets mocht drinken.

BIEKE : Maar ge hebt al iets gehad.

STOFFEL : Ja?

BIEKE : Zeker ja, uw glas staat hier nog.

STOFFEL : *(smetst met de lippen)* Daar proef ik niets meer van.

BIEKE : Maar ge hebt ze toch maar ferm leeggedronken.

STOFFEL : Op mijn kosten dan.

BIEKE : *(spottend)* Ge zijt precies goed bij kas.

STOFFEL : Stoffel heeft veel geld... maar tegen niemand zeggen... want dan komen ze het afpakken.

(Bieke tapt intussen een cola en een pint. Stoffel volgt iedere beweging. Bieke zet de glazen op tafel en zet zich bij Stoffel.)

STOFFEL : *(wijst op de duivenkorf)* Weet ge wat dat is?

BIEKE : Een duivenkorf.

STOFFEL : En raad eens wat daar in zit.

BIEKE : Een duif?

STOFFEL : Gij hebt gekeken. Maar 't is eigenlijk een duivinneke... een late jongen... gekregen van Dolf... Bieke.

BIEKE : Ja Stoffel?

STOFFEL : Wat?

BIEKE : Gij zegt "Bieke" en ik zeg "Ja Stoffel".

STOFFEL : Waarom zegt gij "Ja Stoffel"?

BIEKE : Omdat gij "Bieke" zegt.

STOFFEL : Ja maar, ik zeg "Bieke" tegen Bieke.

BIEKE : Maar ik ben toch Bieke.

STOFFEL : Tegen Bieke... in de korf... mijn duivinneke... Ze heet ook Bieke. En weet ge waarom?

BIEKE : *(haalt de schouders op)* Nee.

STOFFEL : Omdat gij Bieke heet. En omdat ik u zo graag zie.

BIEKE : Maar Stoffel... allee jong... wat ge nu zegt.

STOFFEL : *(lacht onnozel)* Ja... dat is straffe tabak, eh?

BIEKE : Dat is zeker straffe tabak.

STOFFEL : *(na enige stilte)* Zullen we dan maar trouwen?

BIEKE : *(verschrikt)* Ja maar... zo rap gaat dat niet.

STOFFEL : Waarom niet? Ge moet toch alleen maar "ja" zeggen. Dan word ik cafébaas van "De Vroege Jongen" gelijk uwe pa en ik leer duiven melken, gelijk uwe pa...

BIEKE : En ik zit met een duivenmelker op mijn kot gelijk ons ma. Nee nee, Stoffel, dat zal niet pakken. Daarbij, gij en duivenmelken, dat zie ik nog zo direkt niet zitten.

STOFFEL : Dat is niet moeilijk, zulle. Ik vraag een duiver aan uwe pa en ik zet die bij mijn duivinneke en dan doen ze *(Stoffel staat recht, gebruikt beide gebogen armen als vleugels en slaat enkele keren op en neer)* "roekedekoe roekedekoe" en ik ben vertrokken.

BIEKE : Dat zal wel.

STOFFEL : *(verlegen giechelend)* En als gij dan mijn duivinneke wordt... en ik uw duiver... dan kom ik bij u...

BIEKE : *(Bieke staat recht en maakt hetzelfde gebaar als voordien Stoffel)* En dan doet ge "roekedekoe roekedekoe" en ge zijt vertrokken.

STOFFEL : *(kijkt heel onnozel en zegt na enige stilte)* Zou dat wel nodig zijn.

BIEKE : *(staat recht)* Stoffel jong, we zullen daar nog maar eens heel goed over nadenken, zeker.

STOFFEL : Maar niet TE lang. Want ik wacht op u. Ik wil nooit een ander.

BIEKE : Ja ja, 't is al goed.

STOFFEL : *(springt recht, grijpt de duivenkorf en spreekt tegen de duif in de korf)* 't Is goed, heeft ze gezegd. Hebt ge dat gehoord, Bieke? 't Is goed heeft ze gezegd. Kom, we zijn weg, roekedekoe roekedekoe.

(Stoffel gaat af naar de koer.)

BIEKE : Stoffel jong, ge zijt zo simpel in uw hoofd als die late jongen in uw korf.

Vierde tafereel: Pol - Lowies - Bieke - Maurice - Staafke.

(Bieke ruimt de glazen af. Lowies komt binnen vanuit de keuken.)

LOWIES : Wat gebeurt er? Dat is hier precies een duivenkot?

BIEKE : Stoffel is gelijk een dempige duiver door 't kot geraasd. Hij is gaan duiven loeren bij onze pa en Staafke.

LOWIES : Oei oei... heeft Stoffel het weer te pakken?

BIEKE : En of. Hij heeft mij gevraagd om met hem te trouwen.

LOWIES : *(spottend)* En ge hebt toch wel "ja" gezegd?

BIEKE : Wat dacht ge.

(Mijnheer Maurice, een dandy-achtige flierefluiter, komt binnen.)

LOWIES : Ah, daarzie, mijnheer Maurice.

MAURICE : *(overdreven vriendelijk)* Dag madame Lowies... dag juffrouw Bieke.

BIEKE : *(kortaf)* Dag.

LOWIES : Bieke, ga onze pa eens roepen. Zeg dat mijnheer Maurice er is.

BIEKE : Maar onze pa is aan 't duiven loeren.

LOWIES : Dat geeft niets, zo vroeg vallen die toch niet. Als ze al vallen, want meestal komen die te voet naar huis.

BIEKE : Ge moet het zelf weten, maar ge gaat wat horen. *(Bieke gaat af naar de koer.)*

MAURICE : Speelt Pol met de duiven?

LOWIES : Nee, de duiven spelen met onze Pol. En vooral met zijn centen. Zijn laatste frank gaat eraan.

MAURICE : Hij zal er wel ander verdienen. Geld maken is geen probleem. Ge moet alleen maar weten hoe.

LOWIES : En gij weet dat, zo te zien.

MAURICE : 't Is niet dat ik wil stoefen, verstaat ge mij... *(slaat met de hand op de plaats waar zijn portefeuille zit)*... maar hij zit goed vol.

(Pol komt binnen.)

MAURICE : Ah mijnheer Pol, kom iets drinken.

POL : Niet te lang, mijnheer Maurice, ze kunnen ieder ogenblik vallen.

LOWIES : Als ze zo vroeg vallen als anders kunt ge nog gemakkelijk een stuk in uw voeten drinken.

MAURICE : Geef ons rap iets, madame Lowies... en juffrouw Bieke ook. *(kijkt rond)* Maar waar blijft ze?

POL : Ons Bieke? Maar die moet duiven loeren in mijn plaats.

LOWIES : Maar Stoffel en Staafke zijn toch buiten.

POL : Die twee? Die kennen nog geen duif uit een mus.

(Lowies schenkt intussen vier glazen vol. Mijnheer Maurice haalt een prop geld te voorschijn en gooit achteloos een briefje van vijfduizend frank op de toog.)

LOWIES : Amai, mijnheer Maurice, wat een pak geld. En allemaal briefjes van vijfduizend. Die groeien zeker op uw rug. Hebt ge niet wat kleiner?

MAURICE : Als ge teruggeeft op duizend is 't goed.

LOWIES : Maar dat is toch veel te veel.

MAURICE : Van de overschot koopt ge maar een kadoke voor juffrouw Bieke.

LOWIES : Als ze dat maar wil.

MAURICE : Of ge trakteert straks de klanten.

POL : Ja maar, mijnheer Maurice, dat hoeft toch niet.

MAURICE : Luister een keer, 't is niet dat ik wil stoefen, verstaat ge mij, maar 't kan geen kwaad. Ik heb geld genoeg. Kunt ge misschien nog een briefje van vijfduizend wisselen, madame Lowies, dan heb ik wat kleingeld.

LOWIES : *(terwijl ze een briefje van vijfduizend omzet in briefjes van duizend)* Kleingeld, briefjes van duizend, dat noemt mijnheer kleingeld.

POL : Gij doet precies goede zaken, mijnheer Maurice?

MAURICE : 't Is niet dat ik wil stoefen, verstaat ge mij, maar dat gaat, mijnheer Pol, dat gaat. Op de buiten zijn nog zaken te doen. Wij kopen overal de gronden op als ze nog goedkoop zijn, verstaat ge mij. En vroeg of laat komt er wat industrie in de omtrek en hop, de prijzen vliegen de pan uit en onze portefeuille begint te zwellen.

POL : Allee, is dat zo simpel.

MAURICE : Maar gij verdient toch ook goed uw boterham. Uw café "De Vroege Jongen" heeft toch een goede klanditie.

POL : We mogen niet klagen. "De Vroege Jongen" is een echt stamcafé voor duivenmelkers en voor de gewone man. Diegenen die denken dat ze wat meer zijn hangen rond in het biljartlokaal "De Billetikkers", een café met meer standing, zogezegd, voor de betere burgerij, zogezegd.

MAURICE : Ge hebt dus concurrentie?

POL : En of. Door de jaren is er een kloof gegroeid tussen de vroege jongen en de billetikkers. Dat zijn om zo te zeggen twee clans geworden, die van mekaar niets moeten weten. Een vroege jongen zal nooit ofte nooit een voet zetten in "De Billetikkers". En ik heb hier nog nooit een billetikker moeten buitenkeren, alhoewel ik met veel plezier de grove borstel zou bovenhalen.

MAURICE : 't Zit precies diep.

POL : 't Zit HEEL diep. Het dorp leeft van die vete van de éne generatie op de andere. En zolang als wij leven zal dat niet veranderen.

(De deur van de koer vliegt open en Staafke komt hijgend naar binnengepuft.)

STAAFKE : Pol... Pol...

POL : Wat is er Staafke?

STAAFKE : Ze... ze...

POL : Wat... ze... ze...?

STAAFKE : Ze... ze...

POL : Maar zeg het dan, verdomme.

STAAFKE : Ze... ze...

POL : Ze zijn aan 't vallen?

STAAFKE : Oui oui, justement.

POL : Maar zeg dat dan!

STAAFKE : Ik zeg het toch.

POL : *(Pol loopt naar de koer, fluitend en roepend)* kom...
kom...

*(Staafe grist nog nahijgend de pint van Pol van de
toog en drinkt ze in één teug leeg. Dan gaat hij
terug naar de koer.)*

MAURICE : Mijnheer Pol heeft prijs.

LOWIES : Dat valt nog te bezien. De prijskamp is soms rap
af.

MAURICE : Komt juffrouw Bieke nu naar binnen?

LOWIES : Ge zijt nogal geïnteresseerd in ons Bieke.

MAURICE : 't Is een heel schoon kind... en zo lief... en zo
fris...

LOWIES : En zo vriendelijk... en ze kan goed werken en goed
koken. De man die haar te pakken krijgt is zeker niet
te beklagen.

MAURICE : Dat heb ik al lang gezien. En ik ben serieus
geïnteresseerd, madame Lowies. Ik ben zo op een
leeftijd gekomen, verstaat ge mij, dat een man wat
zekerheid wil... en wat huiselijkheid. En 't is niet
dat ik wil stoefen, verstaat ge mij, maar bij mij zal
ze niets te kort hebben. Dus als ge een stootje wilt
geven in de goede richting... verstaat ge mij?

LOWIES : Op mij kunt ge rekenen, mijnheer Maurice, ik zal
mijn best doen... verstaat ge mij.

Vijfde tafereel: Bieke - Lowies - Maurice.

(Bieke komt binnen vanop de koer.)

BIEKE : Onze pa speelt de kop.

LOWIES : In zijne kop, zeker.

BIEKE : Neenee, 't is serieus. Daar was nog geen duif te zien in de lucht en daar komt er daar een klein groepje overgevlogen en ineens duikt er daar een duif naar beneden, recht naar onze pa zijn kot... zijn blauwe geschelpte... als hij buiten was geweest had hij nog seconden gewonnen... en misschien wel de eerste gepakt.

LOWIES : Dat zullen we nog wel zien als ze de constateurs openmaken. Drink nu maar eens. Mijnheer Maurice heeft iets betaald voor u.

BIEKE : Schol, mijnheer Maurice, ik heb dorst gekregen van de spanning. *(Bieke drinkt.)*

MAURICE : Gezondheid, juffrouw Bieke. En wilt ge misschien nog wat drinken?

BIEKE : Zeg eens, ik ben geen kameel, zulle.

MAURICE : Ge hebt toch twee bultekes. *(flauw lachen)*

BIEKE : Zeveraar! Ma, ik ga naar de keuken.

LOWIES : Neenee, Bieke, laat maar... ik zorg wel voor 't eten.

BIEKE : Ja maar, ma, ik...

LOWIES : Tut tut tut *(teken op mijnheer Maurice)*, gij blijft hier, IK ga naar de keuken.

(Lowies gaat af naar de keuken.)

Zesde tafereel: Bieke - Maurice.

(Er valt een stilte. Mijnheer Maurice lacht flauw naar Bieke. Bieke doet een poging om terug te lachen. Weer een stilte terwijl mijnheer Maurice aan zijn glas drinkt. Mijnheer Maurice lacht opnieuw flauwtjes, Bieke doet eveneens een nieuwe poging.)

MAURICE : Ik ga wat zitten.

BIEKE : Ja, doe dat. Dat kost evenveel.

(Mijnheer Maurice zet zich aan een cafétafeltje. Er valt weer een onbehaaglijke stilte waarbij er wat nerveus wordt over en weer gelachen.)

MAURICE : *(trekt een stoel naast zich)* Kom wat bij me zitten.

BIEKE : Waarvoor is dat goed?

MAURICE : Dat praat gemakkelijker.

(Bieke komt duidelijk tegen haar goesting bij mijnheer Maurice zitten. Ze schuift haar stoel wat verder weg maar wordt gevolgd door mijnheer Maurice. Er komt moeizaam een gesprek op gang.)

MAURICE : *(overdreven flauw)* Weet ge dat ge een heel schoon meiske zijt?

BIEKE : *(haalt de schouders op)* Dat zijn flauw complimenten.

MAURICE : *(vleiend)* Maar ik meen dat. Heeft nog niemand dat ooit tegen u gezegd.

BIEKE : Toch wel... al meer dan éne.

MAURICE : *(geschrokken)* Serieus?

BIEKE : Heel serieus. Daar straks nog... Stoffel.

MAURICE : Stoffel! Wie is dat?

BIEKE : Hij komt heel veel in 't café. 't Is een echte vroege jongen.

MAURICE : Ja maar... als 't moet word ik ook een vroege jongen. Want een billettikker maakt hier zeker geen kans.

BIEKE : Daar vrees ik voor.

MAURICE : Er is toch niets serieus aan de hand tussen u en die... Stoffel?

BIEKE : Neen... hij heeft mij alleen maar gevraagd om te trouwen.

MAURICE : Trouwen verdomme? En wat hebt ge gezegd?

BIEKE : Ik heb nog wat bedenktijd gevraagd.

MAURICE : Heel goed, juffrouw Bieke. Niet te rap zijn, verstaat ge mij. Ge kunt er meer dan éne krijgen, verstaat ge mij.

BIEKE : Ik moet er maar éne hebben.

MAURICE : Dat weet ik ook. Maar daar heeft nog iemand zijn oog op u laten vallen.

BIEKE : Amai, iemand met een glazen oog.

MAURICE : Foei, juffrouw Bieke, ge moet mij niet voor de zot houden. Ik wil zeggen, er is nog iemand die u graag zou willen.

BIEKE : Hola zeker... ik zou niet weten wie.

MAURICE : Echt niet? Denk eens goed na.

BIEKE : *(na enige stilte)* Ik zou het echt niet weten.

MAURICE : Ik.

BIEKE : Wablieft!!!

MAURICE : Ja... ik.

BIEKE : Gij houdt MIJ voor de zot.

MAURICE : Neenee juffrouw Bieke, 't is menens. Ik heb de leeftijd, verstaat ge mij... en ik zie u graag, verstaat ge mij... en als gij mij wilt, verstaat ge mij... zou ik met u willen trouwen...

BIEKE : Verstaat ge mij.

MAURICE : Zo is 't, als ge mij goed verstaat. En 't is niet dat ik wil stoefen, verstaat ge mij, maar ik vind dat ik toch mag gezien worden.

BIEKE : Maar Stoffel ook, zulle.

MAURICE : En ik heb heel veel geld, verstaat ge mij, zie maar eens. *(Mijnheer Maurice toont zijn portefeuille die bol staat van de briefjes van vijfduizend frank.)*

BIEKE : Maar Stoffel stoeft ook met zijn geld.

MAURICE : En ik zal heel goed voor u zorgen.

BIEKE : Dat zegt Stoffel ook.

MAURICE : Gij met uwe Stoffel. Gaat het nu echt tussen hem en mij?

BIEKE : Dat heb ik niet gezegd.

MAURICE : Maar als ge nu moest kiezen?

BIEKE : Wie? Ik? Tussen u twee?

MAURICE : Ja.

BIEKE : Dan zit ik dik in de problemen.

(Stoffel, met de duivenkorf in de hand, komt binnen van op de koer, gevolgd door Staafke.)

STOFFEL : Bieke, ik ga Bieke naar huis doen.

BIEKE : Dat is goed jong.

STOFFEL : Dag mijn lief duivinneke.

BIEKE : Dag mijn driftige duiver.

STOFFEL : Ik maak mijn nest gereed.

BIEKE : Ja, doe dat.

STOFFEL : En dan roep ik mijn duivinneke...

BIEKE : En dan doet ge...

STOFFEL : Roekedekoe roekedekoe!!!

(Stoffel en Staafke gaan af langs de voordeur.)

MAURICE: Welke halve gare is dat?

BIEKE : Die? Kent ge die niet?

MAURICE : Nee.

BIEKE : Dat is mijne Stoffel.

MAURICE : Wabliefert? Uwe Stoffel?

BIEKE : Jazeker.

MAURICE : *(begint te lachen dat hij schokt.)* Die halve gare? Uwe Stoffel!!!

BIEKE : Pas maar op wat dat ge zegt.

MAURICE : *(begint opnieuw te lachen)* 't Is niet dat ik wil stoefen, verstaat ge mij, maar als ik met die kwiet moet concurreren is mijn beddeke bij u zo goed als gespreid. Ik ga alvast maar eens met uw vader praten. *(Mijnheer Maurice gaat af naar de koer.)*

BIEKE : Uw beddeke zo goed als gespreid? Maar ge zult er toch alleen mogen inkruipen, dikke nek. En 't is niet

dat ik wil stoefen, verstaat ge mij, maar ik kan er zelfs meer dan TWEE krijgen, verstaat ge mij.

Zevende tafereel: Bieke - Tuurke.

(De voordeur van 't café gaat open en Tuurke steekt zijn hoofd naar binnen.)

TUURKE : Hei... Bieke!

BIEKE : Lap... daar hebt ge nummer drie.

TUURKE : Is de kust veilig?

BIEKE : Ja schipper, vaar maar binnen en werp uw anker.

(Tuurke doet de deur dicht en komt voorzichtig naar binnen.)

BIEKE : Zeg eens, gij durft nogal. Een billettikker in "De Vroege Jongen" op een zondagmorgen als 't duivenprijskamp is.

TUURKE : Die billettikker wil absoluut zijn vroege jonge zien.

BIEKE : Toch niet om ze ten huwelijk te vragen?

TUURKE : Zoudt ge daarvan verschieten?

BIEKE : Nee, dat niet. Maar drie op éne voormiddag is toch nogal veel.

TUURKE : Drie? Amai zeg, dan kom ik zeker te laat.

BIEKE : Nee Tuurke, gij komt nooit te laat, want ik wil geen andere. En zeker geenéén van die twee.

TUURKE : Welke twee?

BIEKE : Stoffel.

TUURKE : Stoffel? Dan zijt ge goed af.

BIEKE : Stoffel is een doorbrave mens, Tuurke. En hij draagt mij op zijn handen. Maar die andere, daar heb ik meer schrik van.

TUURKE : Welke andere?

BIEKE : Die mijnheer Maurice... een flauw trutenmijnheerke van 't stad. Die staat hier maar te stoefen met al zijn geld. Hij heeft ons ma al helemaal rond zijn vinger gedraaid... en voor onze pa vrees ik hetzelfde.

TUURKE : Oei, oei, als dat gebeurt, dan wil hij zeker geen billettikker onder zijn dak.

BIEKE : Anders ook niet, vrees ik. En wat voor een billettikker dan nog. De zoon van mijnheer en madam Bille-tikkers.

TUURKE : Bieke, ik moet uwe pa zo rap mogelijk spreken.

BIEKE : Ge weet niet wat ge zegt gij. Als hij iets over u te weten komt doet hij bij u 't zelfde als bij zijn slechte duiven.

TUURKE : En dat is?

BIEKE : De kop uittrekken.

TUURKE : Maar 't zal moeten, Bieke. Ik moet uwe pa zien.

BIEKE : Pas maar op dat hij u niet ziet, want dan kan ik u met 't groot huisvuil meegeven.

(We horen Pol fluiten in de gang naar de koer).

BIEKE : Oei, daar is hij... duiken Tuurke... wegwezen.

(Tuurke duikt weg naast de toog. Bieke blijft op de hoek van de toog staan om Tuurke te beschermen.)

Achtste tafereel: Bieke - Pol - Tuurke - Maurice.

(Pol en mijnheer Maurice komen binnen van op de koer. Pol draagt een constateur.)

MAURICE : Tot ziens, mijnheer Pol. Dag juffrouw Bieke.

POL : *(terwijl hij zijn pet aan de kapstok hangt)* Zijt ge al weg, mijnheer Maurice. Drink eerst nog iets.

MAURICE : Nee nee, mijnheer Pol. De volgende keer heel graag.

POL : Dat is goed. Tot heel binnenkort.

(Mijnheer Maurice gaat af langs de voordeur. Pol richt zich tot Bieke.)

POL : Ah Bieke... groot nieuws kind!

BIEKE : Hebt ge prijs, pa?

POL : Ik denk het wel. Maar gij hebt ook prijs, naar 't schijnt.

BIEKE : Ikke? Maar ik heb niet gespeeld!

POL : Niet met de duiven... maar met mijnheer Maurice.

BIEKE : Met mijnheer Maurice? Daar heb ik geen zaken mee.

POL : Maar hij zei...

BIEKE : Dat het niet is om te stoefen, verstaat ge mij, maar dat zijn beddeke hier zo goed als gespreid is, verstaat ge mij.

POL : Ja verdomme, dat zei hij. En dat ge moest kiezen tussen hem en die halve gare Stoffel. *(Pol tikt veelbetekenend met de vinger tegen het hoofd.)*

BIEKE : Stoffel is een brave mens, pa.

POL : Stoffel is een dorpsidioot!

BIEKE : En mijnheer Maurice is een stadsmus.

POL : Maar een stadsmus die stinkt naar 't geld.

BIEKE : 't Is gelijk naar wat hij stinkt. Ik kan zijn stank niet verdragen.

POL : Maar denk toch eens goed na. Zo een kans krijgt ge niet iedere dag.

BIEKE : Ik moet daar niet over nadenken. Ik heb al lang gekozen.

POL : Al gekozen! Toch niet voor die Stoffel!

BIEKE : Nee pa, niet voor die Stoffel, die brave sukkelaar. Maar zeker niet voor die mijnheer Maurice. Ik betrouw die niet en ik mag die niet. Er is iets mis met die mus. Ik heb al lang voor iemand anders gekozen.

(Tijdens het gesprek gaat Bieke voetje voor voetje naar de overzijde van het podium.)

POL : En daar komt ge nu mee voor de pinnen, juist nu ons ma en ik ons gedacht op mijnheer Maurice hadden gezet.

BIEKE : Ja maar, pake, als IK ooit trouw zou het toch MIJN gedacht moeten zijn.

POL : Natuurlijk kind, natuurlijk, gij moet uw gedacht doen. Alleen, uw ma en ik.. we dachten... die mijnheer Maurice is een goede partij... maar als gij een ander gedacht hebt... dat is ook goed voor mij... zo lang als 't maar geen billettikker is.

BIEKE : Awel, pake... *(Bieke aarzelt)*

POL : Toe vooruit, zeg het maar, ik ben zo curieus om te weten wie het is.

BIEKE : Maar ik denk niet dat gij hem zo goed kent.

(Bieke zet zich weifelend en met angstig gezicht neer aan het tafeltje uiterst links).

POL : Niet kennen! Maar ik ken toch al de vroege jongen.

BIEKE : Dat wel... maar 't is geen vroege jongen.

POL : Hoe... geen vroege jongen? 't Is dus iemand van op een ander. Daar verschiet ik nu van, zie. Maar als 't zo is, dan is 't maar zo. Zo lang als 't maar geen billettikker is.

BIEKE : Maar 't is ook geen van op een ander, pake. 't Is er éne van hier.

POL : Ja maar... geen vroege jongen... en toch éne van hier... daar versta ik geen botten van... dat kan toch niet.

BIEKE : Toch wel, pake... dat kan wel.

POL : Bieke! Ge wilt toch niet zeggen! 't Is niet waar, eh! Zeg dat 't niet waar is!

BIEKE : 't Is wel waar, pake... 't is er éne.

POL : Een billettikker, verdoeme.

BIEKE : Ja, pake.

POL : (*dreigend*) Bieke, als ge hier durft aankomen met een billettikker... dan... dan... dan sla ik u alletwee met de koppen tegen mekaar.

(Tuurke vliegt recht uit zijn schuilplaats en stormt naar Pol toe. Bieke stelt zich op tussen beide kemp-hanen en tracht hen te scheiden.)

TUURKE : Poten thuishouden, gij... als ge Bieke durft aanraken, dan...

POL : Daar verdomme... de vijand in mijn eigen kot... een billettikker in "De Vroege Jongen". En 't is Tuurke zelf nog wel, zeker? De zoon zelf nog wel, zeker?

TUURKE : Ja, ik ben Tuurke, de zoon van "De Billettikkers". Maar ik ben uw vijand niet. Ik ben uw vriend en de vriend van Bieke.

POL : Billettikkers zijn mijn vrienden niet. En een billettikker is de vriend van mijn dochter niet... nu niet... nooit niet... of jamais de la vie niet.

BIEKE : Pake, zo moogt ge niet spreken. Tuurke en ik zien mekaar graag.

POL : Uit mijn weg gij, dat ik aan hem aan kan! (*Pol probeert voorbij Bieke te geraken*).

BIEKE : Lopen Tuurke, maak dat ge weg komt.

(Tuurke vlucht weg langs de voordeur, achternagezet door Pol).

POL : (*Als Tuurke buiten is*) En dat ik die billettikker nooit meer in "De Vroege Jongen" zie, goed verstaan?

(Tuurke steekt zijn hoofd naar binnen)

TUURKE : Ik kom toch terug... als ge opnieuw bij uw verstand zijt.

(Pol vliegt terug naar de deur, Tuurke verdwijnt vliegensvlug.)

POL : Maak dat ge wegkomt, snotneus! *(tot Bieke die aan een tafeltje zit te wenen)* Bieke, hoe kunt ge nu zo iets doen?

BIEKE : Ik zie hem graag, Pake.

POL : Maar toch geen billettikker, zeker.

BIEKE : Dat heeft er niets mee te maken.

POL : Dat heeft er alles mee te maken. Ga maar naar achter met uw weengezicht. Als mijnheer Maurice u zo moest zien, wat zou hij wel denken.

BIEKE : Dat hij denkt wat hij wil, het kan mij allemaal niets schelen.

(Bieke gaat wenend af naar de keuken.)

Negende tafereel: Pol

(Als Bieke af is zet Pol zich aan een cafétafeltje. Hij neemt zijn hoofd in beide handen en bonkt daarna met beide vuisten op tafel.)

POL : Is dat nu niet wreed, zeg. Ons Bieke, mijn dochterke, mijn oogappel, is verliefd op een billettikker. Wat haalt ze zich toch allemaal in haar hoofd. Daar kan niets goed van komen. Een billettikker is en blijft een billettikker... en een vroege jonge een vroege jonge, basta. Dat kan nooit klikken want het heeft nog nooit geklikt. Ons ouders en ons grootouders en ons overgrootouders en ons betbetbetovergrootouders hebben eeuwenlang stom gelopen tegen mekaar. En dat

willen zij nu eens rap gaan veranderen, de snotjong.
 Maar 't zal niet pakken... daar steken we een stokje
 voor. Wat zeg ik, een stokje? Een hele knuppel
 steken we ervoor. En als ze het toch willen proberen
 komt er oorlog van... stammentwist tussen de vroege
 jongen en de billettikkers.

Tiende tafereel: Pol - Lowies.

(Lowies komt binnen van uit de keuken.)

LOWIES : Wat is hier aan de hand? Ons Bieke komt de keuken
 binnengeweend en wil niets zeggen.

POL : 't Is mis, Lowies.

LOWIES : Met Maurice?

POL : Ja Lowies, 't is mis met Maurice.

LOWIES : Zeg dat 't niet waar is.

POL : Toch wel, Lowies, 't is mis met Maurice. Ons Bieke
 heeft ons verraden... ze is overgelopen naar de vij-
 and. Ze heeft kennis met Turke... een billettikker,
 verdomme.

LOWIES : *(zet zich naast Pol aan tafel)* Maar dat bestaat
 toch niet! Is die helemaal op haar hoofd gevallen?
 En juist nu... nu ze zo een schoon okkasie heeft met
 mijnheer Maurice.

POL : Dat heb ik haar ook gezegd. Maar ze wil er niet van
 weten. Nog liever Stoffel, zegt ze dan die Maurice.

LOWIES : Hoe kan dat nu. Zo een lieve jongen... en zo sim-
 pel... en zo vriendelijk en attent. *(half wenend)*
 Hij is de enige die ooit tegen mij madame Lowies
 heeft gezegd... hoort ge dat goed Pol... madame
 Lowies.

POL : Ja, soms weet hij niet wat hij zegt.

LOWIES : En hij is zo rijk ... zo stinkend rijk. Ons Bieke
 weet niet goed wat ze ons aandoet.

POL : *(staat recht)* Ze moet dat Tuurke al langer kennen. Een echte billettikker... zo vrank en onbeschoft. "Poten thuishouden" zei hij. Hoort ge dat goed? "En ik kom toch terug" zei hij... "als ge opnieuw bij uw verstand zijt" zei hij. Hoort ge dat goed? Ja, dat zei hij... tegen mij... en dat nog wel in mijn eigen kot. Maar dat hij maar eens terugkomt, dan gaat hij nog iets anders beleven.

LOWIES : *(komt naast Pol staan)* Ge kunt beter kalm blijven, Pol, kalm blijven. Als hij terugkomt moet ge hem eerst eens goed uithoren om te weten wat hij zinnens is en dan brengt ge hem aan zijn verstand dat hij maar beter kan ophoepelen... met goed of met kwaad... als hij maar ophoepelt... en voor goed.

POL : Dat zal ik doen. Eerst zal ik heel vriendelijk zijn, zo van "Dag Tuurke, hoe gaat het jongske? ". En dan zet ik me recht voor hem, zo zie. *(Pol doet een stap naar voor en kijkt recht in de zaal.)* En ik kijk hem recht in zijn ogen. En dan vraag ik : "En wat is er hier van de kwestie?". En ik zal doen of ik bibber van kolère. "Awel", zal ik zeggen, "ik hoor niets" zal ik zeggen. Ge gaat dat manneke nogal eens een schrik zien pakken. Die wordt zeker zo bleek als een dode. En in plaats dat zijn billen tikken zullen zijn knieën knikken. En dan pak ik hem met mijn één hand bij zijn kraag en met mijn ander hand in 't kruis van zijn broek en ik schiet hem door de voordeur naar buiten zonder dat hij de grond raakt. Hebt ge dat goed gehoord, Lowies?

LOWIES : Ja zeker, en een beetje minder zal ook nog wel genoeg zijn. Als ze dat Tuurke maar nooit meer terugziet... nooit meer... zo is ze hem het rapste vergeten. En dan kan ze haar gedacht volop op mijnheer Maurice zetten. En trek nu maar een ander gezicht, want de melkers gaan binnenvallen met hun constateurs. Misschien pakt ge toch wel de eerste, Pol.

POL : (gaat afwezig met zijn gedachten tot achter de toog, gevolgd door Lowies) Watte? Ah ja... misschien... misschien wel... we zullen wel zien... een billettiker verdomme.

DOEK

T W E E D E B E D R I J F

Elfde tafereel: Pol - Leo - Bertus.

(Pol staat achter de toog , spoelt glazen en fluit een deuntje. Leo en Bertus, twee billettikkers, kijken voorzichtig aan het venster en komen binnen. Ze zijn goed gekleed en gemakkelijk te herkennen aan de biljartstok, die ze meedragen.)

LEO : Ah, de Pol.

BERTUS : Dag Pol.

(Pol draait zich om, geheel verwonderd.)

POL : Zie ik wel goed? Of droom ik?

LEO : Neenee, Pol, ge droomt niet.

BERTUS : En ge ziet heel goed. 't Zijn wij.

POL : Billettikkers, verdomme.

LEO : Ja... en voor de eerste keer in ons leven in "De Vroege Jongen".

POL : Van deur vergist?

BERTUS : Neenee, Pol, dat is toch de voordeur.

LEO : Om door binnen te komen.

POL : En door buiten te vliegen. Wat zijt ge hier verloren?

BERTUS : Verloren? Niets Pol, niets.

POL : Wat komt ge hier dan zoeken?

LEO : Zoeken? Niets Pol, niets.

POL : Wat komt ge hier dan doen?

BERTUS : Een pint drinken, dat doen ze toch gewoonlijk in een café. Of doen ze hier nog wat anders?

POL : Is mijn bier wel goed genoeg voor een billettikker?
En zijn mijn pinten wel proper genoeg voor een billettikker?

LEO : Waarom niet, Pol?

POL : *(terwijl hij twee glazen volschenkt)* Omdat ge anders vies zijt om hier binnen te komen. En ik vraag mij af waarom dat nu ineens zou veranderd zijn.

LEO : Tuurke van "De Billetikkers" komt hier toch ook regelmatig over de vloer, naar 't schijnt.

POL : Ik ken geen Tuurke.

BERTUS : Uw Bieke nochtans wel, naar 't schijnt.

POL : Laat ons Bieke hier buiten.

(Tijdens het gesprek zet Pol twee glazen bier op de toog. Bertus gooit achteloos het geld neer. De glazen worden niet aangeraakt.)

BERTUS : Uw Bieke doet 'zoem, zoem, zoem' om Tuurke naar hier te lokken, naar 't schijnt.

LEO : En ze smaakt zo zoet als honing, naar 't schijnt.

POL : *(razend)* Buiten verdomme, gelijk de bliksem, buiten!

BERTUS : Jamaar, Pol...

LEO : We zijn maar aan 't zwansen.

POL : Ik zal u leren zwansen. Buiten zeg ik, rap rap rap!

LEO : Zeg eens, wie denkt ge wel dat ge zijt.

POL : Ikke? Ik ben Pol, een vroege jonge, duivenmelker in hart en nieren, die zelfs billetikkers doet vliegen... naar 't schijnt.

(Terwijl Pol dreigt met een stoel nemen de billetikkers de vlucht.)

Twaalfde tafereel: Pol - Stoffel - Staafke.

(Terwijl de billetikkers vluchten komen Stoffel en Staafke toe aan het café.)

STOFFEL : Die zijn zo gepresseerd.

STAAFKE : Oui, oui, justement.

POL : Hun tijd was helemaal opgebruikt.

STOFFEL : En billettikers nog wel.

STAAFKE : Oui oui, justement.

STOFFEL : In "De vroege Jongen". Wat kwamen die hier doen?

POL : Dat gaat ge nooit geloven, mannen. Maar die zijn speciaal gekomen om voor u allebei een pint te betalen.

STOFFEL : Dat bestaat niet.

POL : Toch wel. Hier staan ze, drinkt maar leeg.

STOFFEL : Daar is mijn verstand te klein voor. Maar mijn dorst is juist groot genoeg. Schol billettikers.

STAAFKE : Oui oui, justement. Santé.

(De glazen worden in één teug leeg gedronken. Intussen roept Pol aan de deur naar de keuken.)

POL : Bieke!! Goed volk voor u. Ik heb werk op mijn duivenkot.

(Pol neemt zijn pet en gaat fluitend naar de koer.)

Dertiende tafereel: Bieke - Stoffel - Staafke.

(Als Pol buiten is komt Bieke binnen vanuit de keuken.)

BIEKE : Ah, gij zijt het.

STOFFEL : 't Zijn wij.

STAAFKE : Oui oui, justement.

STOFFEL : We moesten iets komen drinken.

STAAFKE : Van de billettikers.

STOFFEL : Pol heeft het gezegd.

STAAFKE : Oui oui, justement.

(Tijdens het gesprek is Tuurke voor het raam komen staan. Hij doet teken dat hij naar binnen wil komen als Stoffel en Staafke weg zijn. Bieke doet teken dat hij moet wachten. Stoffel kijkt verwonderd.)

STOFFEL : Scheelt er iets?

BIEKE : Vliegen Stoffel, vliegen jong.

STOFFEL : Ze zijn hevig vertrokken.

BIEKE : Wie? De vliegen?

STOFFEL : Nee, de billettikkers.

STAAFKE : Gepresseerd. Geen tijd.

BIEKE : Hebt ge geen tijd, Staafke. Kom dan straks maar eens terug.

STOFFEL : Ik heb tijd genoeg.

BIEKE : Maar Staafke niet, eh Staafke.

STAAFKE : Ik zou 't niet weten.

BIEKE : Als ge straks terugkomt krijgt ge allebei van mij een pint gratis voor niets.

STOFFEL : Voor niets?

STAAFKE : Voor niets?

BIEKE : Ja, gratis voor niets.

STOFFEL : Kom Staafke, we hebben geen tijd. Tot straks Bieke.

STAAFKE : Oui oui, tot straks.

(Stoffel en Staafke gaan af langs de voordeur.)

Veertiende taferel: Bieke - Tuurke.

(Tuurke komt naar binnen.)

TUURKE : Bieke, zijt ge maar alleen?

BIEKE : Ons ma is op reis met de vrouwengilde. Maar onze pa zit op zijn duivenkot. Die kan alle momenten naar

binnen komen. En dan zou ik niet in uw vel willen zitten.

TUURKE : We kruipen in ons hoekske, dan kan hij ons niet verrassen.

(Tuurke en Bieke verstoppen zich naast de toog.)

TUURKE : Ik heb thuis alles verteld.

BIEKE : En?

TUURKE : Onze pa, dat gaat. Maar ons ma... die is in haar gat gebeten. Ze heeft mij een lap rond mijn oren gegeven. En ze komt naar hier, zegt ze... om uw pa eens ferm haar gedacht te zeggen, zegt ze... en om te zeggen dat gij mij moet gerust laten, zegt ze...

BIEKE : Nu is 't nog allemaal mijn schuld, zeker!

TUURKE : Ik zeg dat niet, Bieke, ons ma zegt dat.

BIEKE : Ze hoeft dat niet te zeggen, ik laat u gerust... ik zie u alleen maar heel graag.

TUURKE : Ik zie u ook heel graag, Bieke. Wat moeten we toch doen?

(We horen Pol fluiten in de gang naar de koer.)

BIEKE : Zwijgen moeten we doen... onze pa is daar.

Vijftiende tafereel: Pol - Bieke - Tuurke - Josfien - Prosper.

(Pol komt binnen van op de koer.)

POL : *(kijkt rond)* Oef, de charlewieters zijn weg. Ons Bieke heeft er korte metten mee gemaakt. *(doelend op de lege glazen op de toog)* Maar de afwas heeft ze voor mij gelaten.

(Pol hangt zijn pet aan de kapstok, gaat achter de toog en spoelt de glazen. Hij ziet Josfien en Prosper voorbij het raam wandelen.)

POL : Miljaar, wat krijgen we nu. Mijnheer en madame Bille-tickers in hoogsteigen persoon. Duiken gedomme.

(Pol duikt weg achter de toog. Josfien en Prosper wandelen een paar keer op en af, twijfelen wat voor de deur en komen dan naar binnen, Josfien voorop, als een schoothondje gevolgd door Prosper. Ze kijken nieuwsgierig rond.)

JOSFIEN : Dat is de eerste keer in mijn leven dat ik hier een voet binnenzet, Proske.

PROSPER : Dat weet ik, Joske, dat weet ik.

JOSFIEN : En ook de laatste keer, hoop ik.

PROSPER : Dat hoop ik ook, dat hoop ik ook.

JOSFIEN : Daar staat niet eens een biljart.

PROSPER : Daarom is 't een duivenlokaal, Joske, 't is een duivenlokaal.

JOSFIEN : Aan wat kunt ge dat zien?

(Josfien en Prosper draaien zich met de rug naar de toog. Pol komt boven de toog kijken, Tuurke en Bieke komen eveneens gluren. Prosper wijst naar de diploma's met duiven aan de muur.)

PROSPER : Aan die duiven op die schilderijen, die duiven op die schilderijen.

JOSFIEN : Ah daar... die beesten aan de muur.

PROSPER : Dat zijn vogels, Joske, dat zijn vogels.

JOSFIEN : Vogels zijn ook beesten.

(Josfien en Prosper draaien zich om. De hoofden van Pol, Tuurke en Bieke verdwijnen.)

JOSFIEN : En bezie die tafels eens... niet eens tafellakens.

PROSPER : Dat hoeft toch niet... dat hoeft toch niet.

JOSFIEN : Dat hoeft wel... dat geeft standing. En die kraan... zo dof als een bedwasemde spiegel.

PROSPER : Zo erg is dat toch niet, zo erg is dat toch niet.

JOSFIEN : Zo erg is dat wel. Geef mij maar eens een vod in mijn handen, ge zult ze nog al eens zien blinken.

(Pol vliegt recht achter de toog met een vod in zijn hand.)

POL : Voilààààà!!!!

(Josfien en Prosper verschieten zich een bult. Prosper verbergt zich achter de rug van Josfien.)

JOSFIEN : Waaahhh!!! De duivel!!!

POL : Als 't u belieft, madam. Als 't u belieft madam. Ge kunt beginnen, ge kunt beginnen.

PROSPER : Is me dat verschieten, is me dat verschieten!

JOSFIEN : Zijn me dat manieren!

POL : Ge wilt toch een vod om die kraan op te blinken.

JOSFIEN : Bij manier van spreken, ja.

POL : Ah zo, bij manier van spreken. Dan zoudt ge beter zwijgen, bij manier van spreken.

JOSFIEN : Wij zijn niet gekomen om te zwijgen. Wij zijn gekomen om te praten... over onze Arthur... en over die dochter van u... die Bie. Ze lokt onze Arthur naar hier, naar 't schijnt.

PROSPER : *(Komt even kijken van achter de rug van Josfien telkens hij iets te zeggen heeft.)* Zo is 't naar 't schijnt, zo is 't naar 't schijnt.

POL : *(komt dreigend van achter de toog)* Ah zo... ah zo... ons Bieke lokt... ons Bieke lokt... naar 't schijnt... naar 't schijnt.

JOSFIEN : Juist! En dat moet gedaan zijn.

PROSPER : Dat moet gedaan zijn, dat moet gedaan zijn.

POL : En uwe Arthur doet natuurlijk niets. Arthuurke is zo onschuldig als een pasgeboren lammeke, zo naïef als een onnozel kind, zo braaf als het ezelke van Sinterklaas en zo stom als het achterste van een varken.

JOSFIEN : Onze Arthur is in ieder geval veel te goed voor uw Bieke.

PROSPER : Juist, juist.

POL : Wat durft gij zeggen! Niemand is te goed voor ons Bieke. Ik durf zelfs meer zeggen, niemand is ook maar goed genoeg voor ons Bieke en zeker geen billettikker.

JOSFIEN : Denkt gij misschien dat ge wat meer zijt?

POL : Nee madame, dat zeg ik niet. Wij, vroege jongen, wij zijn maar gewone mensen. En wij gedragen ons ook zo. Maar gij, billettikkers, gij zijt ook maar gewone mensen. Maar gij weet dat niet. Gij blaast u op als kikvorsen tot ge zo een dikke nek krijgt. Maar 't is allemaal wind madame, niks als wind. En een scheet is ook maar wind.

JOSFIEN : Proske, hoort ge dat?

PROSPER : *(terwijl hij stillekes afdruipt naar de deur)* Ja Joske, ja Joske.

JOSFIEN : En laat ge dat allemaal zeggen?

PROSPER : *(met de klink van de reeds halfgeopende deur in de hand)* Nee Joske, nee Joske.

JOSFIEN : *(geeft Prosper een duw richting Pol)* Awel, doe dan iets.

(Prosper drentelt weifelend richting Pol, kijkt een paar keer naar Josfien en nadert zo tot bij Pol. Dan neemt hij zijn hoed van het hoofd en loopt naar Josfien om zijn hoed af te geven. Aarzelend gaat hij terug tot bij Pol en neemt een dreigende houding aan. Ook Pol zet zich schrap. Beide kemphanen staan nu met gebalde vuisten tegenover mekaar.)

PROSPER : Pol verdoeme, Pol verdoeme...

POL : Ja ja...

PROSPER : Als ge niet ophoudt... als ge niet ophoudt...

POL : dan... dan...

PROSPER : dan... dan...

POL : ja... ja...

PROSPER : Dan zijn we weg... dan zijn we weg *(loopt terug naar de deur)*.

POL : Salu... salu... en de kost... de kost.

JOSFIEN : En dat uw Bieke ons Tuurke gerust laat.

POL : En dat uw Tuurke ons Bieke gerust laat.

JOSFIEN : Ik wil niet dat hij hier nog een voet in huis zet.

POL : Ik vraag niet liever. Maar als hij het toch doet?

JOSFIEN : Stuur hem dan terug.

POL : 't Zal niet mankeren, madame. Als hij hier nog éne voet over de vloer zet, plant ik de punt van mijn schoen midden in zijn achterste zodat hij in vogelvlucht op uw biljart neerstrijkt.

JOSFIEN : Als ge ons Tuurke durft aan te raken.

POL : Houd hem thuis. Bind hem vast aan de poten van de biljart... dan kan hem niets overkomen.

JOSFIEN : Met u valt niet te praten. Kom Proske, we zijn weg.

PROSPER : Ja Joske, ja Joske.

(Josfien en Prosper gaan af langs de voordeur. Prosper kijkt nog met kwade blikken naar Pol.)

POL : Hebt ge dat ooit meegemaakt. Billetikkers die me de les komen spellen in mijn eigen kot. Maar niet met den deze... holala, niet met den deze. *(Pol gaat af naar de keuken.)*

Zestiende tafereel: Bieke - Tuurke - Pol.

(Bieke en Tuurke komen uit hun schuilplaats.)

TUURKE : Amai, uwe pa!

BIEKE : En uw ma dan !

TUURKE : Ik voel precies zijn voet al. Die denkt zeker dat mijn achterwerk een voetbal is.

BIEKE : Ge kunt hier beter wegblijven.

TUURKE : En dan? Alles opgeven?

BIEKE : 't Zal moeten. Uw ma wil mij niet.

TUURKE : En uwe pa wil MIJ niet.

BIEKE : Dus...

TUURKE : Trekken we er vandoor. Dat zij blijven vasthouden aan hun oude vetes, dat is hun zaak. Maar daar hebben wij niets mee te maken.

BIEKE : Ge hebt gelijk, Tuurke. Ze verdienen niet beter. Maar vertrekken? Dat is rapper gezegd dan gedaan. Ik geraak hier nooit weg.

TUURKE : Toch wel, Bieke. Uw ma is op reis, ge werkt uw pa de deur uit, ge pakt uw spullen bij mekaar, ik kom u halen en salu, we zijn weg.

BIEKE : Maar onze pa gaat nooit van huis.

TUURKE : Hij moet weg... juist lang genoeg.

BIEKE : Ik weet het... Stoffel... dat is de oplossing.

TUURKE : Stoffel? Hoezo?

BIEKE : Hij wil leren duivenmelken... om later, als hij met mij getrouwd is, baas te worden van "De Vroege Jongen." Hij moet onze pa vragen om naar zijn duivenkot te komen kijken... en als dat lukt muis ik er vanonder.

TUURKE : Goed Bieke, maak Stoffel zijn hoofd maar zot, voor zover als dat nog nodig is. Ik maak intussen mijn valieske klaar en hou buiten de wacht. Dag zoeteke.

BIEKE : Dag schatteke.

(Pol komt ongezien binnen.)

TUURKE : Tot heel binnenkort.

BIEKE : Kom zo rap als ge kunt.

TUURKE : Nog rapper, zoeteke, nog rapper.

POL : Maar niet TE rap, eh Tuurke.

(Bieke en Tuurke verschrikken. Tuurke houdt zijn twee handen op zijn achterwerk om zich te beschermen.)

TUURKE : Daarzie, Pol.

POL : Daarzie, Tuurke. En hoe gaat het ermee, jongske?

TUURKE : Redelijk, Pol, redelijk.

POL : Heeft ons Bieke weer 'zoem zoem zoem' gedaan? En heeft ze u weer naar hier gelokt?

TUURKE : Neenee, Pol, hoe komt ge daar bij? Ik ben zomaar gekomen.

POL : Ooohhh, zomaar. En waarom zijt ge "zomaar" gekomen? Had ik u niet gezegd dat ik u nooit meer in "De Vroege Jongen" wilde zien.

TUURKE : Jawel, Pol, jawel, maar ik wilde wat praten met Bieke. Nietwaar Bieke?

BIEKE : Ja pa, zo is 't.

POL : En waarover wilde gij praten met ons Bieke, als ik zo curieus mag zijn?

TUURKE : Over niets speciaals... zomaar... over "koetjes en kalfjes". (Bieke knikt ijverig van 'ja')

POL : Over "koetjes en kalfjes"? Ge wilt toch niet gaan boeren, zeker? (Bieke en Tuurke schudden 'neen').

TUURKE : Neenee, Pol, dat zeker niet. Ik wil zeggen... zo wat praten... over 't één en 't ander.

POL : En dat is nu juist mijn vraag. Wat is 't een... en wat is 't ander?

TUURKE : Awel Pol... dat is simpel... 't één is 't één... en 't ander... is 't ander... verstaat ge dat?

POL : Nee verdomme, daar versta ik niets van.

(Pol stelt zich op voor Tuurke, kijkt hem recht in de open en balt de vuisten. Hij begint hevig te beven, zogezegd van koleire. Bieke gaat vol schrik achter de toog staan.)

POL : Zeg eens, wat is er hier van de kwestie? Awel, ik hoor niets! Ik hoor niets !

TUURKE : *(bekijkt Pol van kop tot teen)* Moet ik nu bang zijn?

POL : Ziet ge niet dat ik bibber !

TUURKE : Is dat van schrik of van koleire?

POL : Van koleire, verdoeme.

TUURKE : Dat moet ge niet doen, Pol, dat is slecht voor uw hart. En ik heb toch geen schrik, allee, toch niet veel. Als ge maar niet begint te sjotten.

POL : Miljaar, ik had gedacht dat ge door uw knieën zou knikken van schrik.

TUURKE : Ikke? Bijlange niet. Ik ben wel een billettikker maar geen knieënikker.

POL : Ja verdomme, daar zit meer in uw lijf dan ik gedacht had.

TUURKE : Ge dacht zeker, dat onnozel Tuurke. Ik zal die eens rap de stuipen op 't lijf jagen... die simpele duif.

POL : Simpele duif? Dat moogt ge nooit zeggen, Tuurke. Want simpele duiven bestaan er niet. Hebt ge al eens ooit een duif van heel dichtbij goed bekeken? Die heldere oogskes in dat fier koppeke op dat sierlijk lijf. En hebt ge al ooit eens zo een vleugel opengestreken en die pennen gevoeld. Om nog maar te zwijgen over hoe slim zo een beesteke is. Honderde kilometers van huis wordt dat gelost... dat gaat de lucht in... *(Pol wijst met de vinger naar de lucht, Tuurke wijst mee)*...dat vliegt eens in 't rond... *(Pol tekent een cirkel in de lucht, nagebootst door Tuurke)* ...dat kiest zijn richting *(Pol wijst een richting aan,*

gevolgd door Tuurke) ...en hop, dat klieft door de lucht, (Pol maakt met gebogen armen het gebaar van vliegen, Tuurke vliegt mee) ...weer of geen weer, recht naar huis, naar zijn eigen kot.

TUURKE : Pol jong, als ik u zo bezig hoor heb ik zelf ook goesting om duivenmelker te worden.

POL : Gij duivenmelker? Tuurke jong, ik durf wedden dat ge nog niet eens de tepelkes weet hangen.

TUURKE : De tepelkes? Ergens tussen de pluimkes, zeker.

POL : Ergens tussen de pluimkes, zegt-em.

(Pol begint te lachen, Tuurke lacht mee. Wanneer Pol stopt met lachen lacht Tuurke luidop verder. Wanneer Pol hem kwaad bekijkt houdt het lachen abrupt op.)

POL : Tuurke, ge zijt misschien niet zo een slecht manneke als ik gedacht had, maar uw plaats is in 't biljart-lokaal bij de billettikers en ons Bieke hoort hier thuis, tussen de vroege jongen. Goed verstaan?

TUURKE : Ja Pol, goed verstaan.

POL : Zeg dan nu nog maar een goede dag tegen ons Bieke en laat u hier dan nooit meer zien want mijn voet begint stilaan toch te jeuken.

TUURKE : Oei oei, dan ben ik weg. En krab maar eens aan uw voet, dat is ook goed tegen de jeuk. Dag Bieke !

BIEKE : Dag Tuurke.

TUURKE : En als ik u niet meer moest zien, tot in de prui-mentijd.

BIEKE : Wanneer is dat?

TUURKE : Als ze rijp zijn! Tot dan!

BIEKE : Ja, tot dan.

(Tuurke gaat af langs de voordeur.)

POL : Prullemanneke. Dat hij met zijn keu gaat spelen in plaats van u te ambeteren. En laat dat nu voorgoed gedaan zijn met die komedie.

BIEKE : Ja pa, ge zult Tuurke hier nooit meer terugzien.

POL : Tot in de pruimentijd, zegt-em. *(lacht)* Als ze rijp zijn, zegt-em. *(lacht, denkt even na en maakt zich dan hevig ongerust)* Verdoeme, de pruimen zijn rijp. Bieke, durf niets uithalen achter mijn rug, goed verstaan!

BIEKE : Jazeker pake, Tuurke en ik hebben het allebei heel goed verstaan.

(Pol gaat af naar de koer.)

Zeventiende tafereel: Stoffel - Staafke - Bieke - Pol.

(Als Pol af is komen Stoffel en Staafke binnen. Stoffel zet zijn duivenkorf voor op een tafeltje.)

STOFFEL : Waar is Pol?

BIEKE : Op 't duivenkot.

STOFFEL : Wij komen voor die pint 'gratis voor niets'.

STAAFKE : Oui oui, justement.

BIEKE : 't Is goed, ge hebt ze allebei dik verdiend.

(Bieke schenkt twee glazen vol.)

STOFFEL : Hoort ge dat, Staafke?

STAAFKE : Oui oui.

STOFFEL : Dik verdiend, zeg ze.

STAAFKE : Oui oui, dik verdiend.

STOFFEL : Kunnen we er nog verdienen, Bieke?

BIEKE : Ge weet maar nooit.

STOFFEL : Ge weet maar nooit, zegt ze.

STAAFKE : Oui oui, dat zegt ze.

(Beide mannen volgen nauwgezet iedere beweging van Bieke tot de glazen vol zijn.)

BIEKE : Gaat ge niet bij onze pa kijken, Staafke?

STAAFKE : Op 't duivenkot?

BIEKE : Ja, op 't duivenkot.

STAAFKE : Oui oui. *(drinkt zijn glas leeg)*

STOFFEL : Ik ga mee.

BIEKE : Dan ben ik alleen, Stoffel. Blijft ge niet liever bij mij?

STOFFEL : Natuurlijk Bieke, dat weet ge toch.

(Staafke gaat schoorvoetend af naar de koer. Stoffel, die ongeduldig is doet teken dat hij moet voortmaken.)

BIEKE : Stoffel, wij moeten eens praten.

STOFFEL : Daarvoor moest Staafke buiten.

BIEKE : Goed jong, ge hebt hem.. Ik heb eens nagedacht?

STOFFEL : Over mij?

BIEKE : Over ons. Ik denk dat ik ga trouwen.

STOFFEL : Met mij?

BIEKE : Ja Stoffel, met u.

STOFFEL : *(drinkt zijn glas in één teug leeg)* Dat meent ge niet.

BIEKE : Toch wel jong, ik meen dat wel.

STOFFEL : *(geheel ontdaan)* Bieke toch. En nu direkt al?

BIEKE : Ja Stoffel, zo rap als 't kan. Maar eerst moet ge leren duivenmelken, want GIJ wordt de baas van "De Vroege Jongen".

STOFFEL : Een kot en een duivinneke heb ik al. Als uw pa mij nu nog een duiver geeft... en ze doen " Roekedekoe... roekedekoe"

BIEKE : Dan zijt ge vertrokken.

STOFFEL : Juist... vertrokken.

BIEKE : Weet ge wat ge doet. Vraag onze pa om naar uw duivenkot te komen kijken, dan geeft hij u heel zeker een duiver.

STOFFEL : Nu direkt?

BIEKE : Ja, nu direkt. Zoveel te rapper kunnen we trouwen. Hij is op de koer.

STOFFEL : *(terwijl hij zich naar de koer begeeft)* Als Pol meekomt krijg ik een duiver en ik trouw met Bieke en dan doen we "Roekedekoe...roekedekoe".

BIEKE : *(wanneer Stoffel weg is)* Als Stoffel onze pa meekrijgt ben ik weg... met Tuurke. Alhoewel *(Bieke begint te wenen)* ons ma en onze pa... die worden zot van verdriet. Maar ik zal een briefje achterlaten... een heel schoon briefje... om vergiffenis te vragen... en te zeggen dat ik later terugkom en dat alles dan weer goed wordt, juist gelijk als nu.

(Stoffel, Staafke en Pol komen binnen.)

POL : Bieke, Stoffel wil niet lossen. Ik ga even mee naar dat duivenkot zien. Tot straks.

(Stoffel doet teken naar Bieke dat alles goed gaat.)

BIEKE : Ja pake, tot straks.

POL : Scheelt er iets.

BIEKE : Neenee, een beesteke in mijn oog.

STOFFEL : Dag Bieke, roekedekoe.

STAAFKE : Oui oui, roekedekoe.*(imiteert Stoffel)*

BIEKE : Dag.

(Pol, Stoffel en Staafke gaan af langs de voordeur. Stoffel vergeet zijn duivenkorf.)

BIEKE : Stoffel ocharme, hij is zo gelukkig dat hij zijn late jongen vergeet? Wat gaat die van mij denken.

(Bieke gaat af naar de keuken.)

Achttiende tafereel: Leo - Bertus.

(Leo en Bertus komen tot in de deuropening.)

LEO : Zouden we wel binnen gaan?

BERTUS : Waarom niet? In een café mag iedereen binnen.

LEO : Maar ik laat mij niets meer zeggen.

BERTUS : Ik ook niet. Maar hij zal wel gekalmeerd zijn nu Joske en Proske hem eens ferm op zijn donder hebben gegeven.

LEO : Zou het zo erg zijn geweest?

BERTUS : Volgens Proske wel, volgens Proske wel.

(Leo en Bertus komen verder naar binnen.)

LEO : Precies niets thuis. Hallooo! Volleeeek!

BERTUS : Die vroege jongen mogen hier misschien voor niets drinken. Willen we...?

LEO : Niet doen, Bertus. Kom, we zijn weg.

BERTUS : *(merkt de duivenkorf op)* Verdorie, hier heeft Pol een duif staan.

LEO : Is 't echt?

BERTUS : Jazeker. Wacht, ik zal hem eens leren van ons buiten te gooien.

LEO : Wat gaat ge doen?

BERTUS : Dat zult ge seffens wel zien.

(Bertus gaat met de korf naar de koer. Intussen speurt Leo wat rond.)

LEO : Zie eens aan, zeg. Een echt duivenlokaal. Een duif op tafel en duiven aan de muur. Ik heb nog 't liefste een duifke in de pot.

(Bertus komt binnen en zet de duivenkorf terug op dezelfde plaats)

LEO : Wat hebt ge gedaan?

(Bertus doet teken van 'de nek omgewrongen'.)

LEO : Dat hadt ge toch niet mogen doen.

BERTUS : Hij moest ons maar niet buiten gooien. En Bieke moet Tuurke maar gerust laten. Dat zal hen leren.

LEO : Kom, we zijn weg voor iemand ons gezien heeft.

(Beide mannen gaan haastig af.)

Negentiende tafereel: Bieke - Tuurke.

(Tuurke komt voor het venster en kijkt Leo en Bertus na. Dan komt hij voorzichtig naar binnen. Hij draagt een valies met zich mee.)

TUURKE : Verdomme, Leo en Bertus. Wat hebben die hier verloren? 't Scheelde geen haar of ze hadden mij gezien. *(roept met gedempte stem.)* Bieke!!! Bieke!!!

(Bieke komt binnen van uit de keuken met een valies.)

BIEKE : Ja Tuurke.

TUURKE : Zijt ge klaar?

BIEKE : *(wenend)* Ja, ik heb wat kleren gepakt. En een briefje achtergelaten.

TUURKE : Bieke toch.

BIEKE : Moet dat nu echt op die manier?

TUURKE : Weet gij een ander?

BIEKE : Nee Tuurke.

TUURKE : Dan moet het wel. Kom, we zijn weg voor het te laat is.

(Bieke en Tuurke gaan af langs de voordeur.)

Twintigste tafereel: Pol - Lowies - Dolf - Stoffel - Staafke - Josfien - Prosper.

(Dolf komt binnen langs de voordeur.)

DOLF : *(kijkt even rond)* 't Is hier zo stil. P..Pol, waar zit ge jong! L.Lowies!!! Bie.bieke!!! K.Kunt ge geloven dat ik alleen baas ben in 't kot. Dan zal ik ook maar zelf baas spelen.

(Dolf gaat achter de toog en schenkt zichzelf een glas bier. Pol komt binnen gevolgd door Stoffel en Staafke.)

POL : Awel Dolf, wat doet gij achter de toog?

DOLF : T.Tappen Pol. Ik heb d.dorst. Daar is hier geen kat in huis.

POL : En ons Bieke dan?

DOLF : Bie.bieke? Geen Bie.bieke gehoord of gezien.

(Pol gaat naar de keuken. Dolf zet zich met zijn glas op een barkruk aan de hoek van de toog. Stoffel en Staafke staan met een onnozel gezicht te kijken. Plots gaat Pol als een razende te keer in de keuken. Hij komt heel ontdaan naar binnen met een briefje in de hand.)

POL : Ze is weg, verdomme, ze is weg.

DOLF : Wie?

POL : Ons Bieke.

STOFFEL : Bieke?

STAAFKE : Bieke?

(Intussen is Lowies binnengekomen en heeft de laatste uitroepen gehoord.)

LOWIES : Wat is er met ons Bieke?

POL : Ze is weg, Lowies, met Tuurke de billettikker.

LOWIES : Dat kan niet!

POL : Dat kan wel, luister maar. *(Pol leest de brief voor.)*

Liefste make en pake,

Als ge dit briefje leest ben ik al ver weg met Tuurke. Het spijt mij dat ik u allebei zoveel verdriet moet aandoen en Tuurke ook want *(snotterend)* wij zien u allebei even graag en vragen vergiffenis. Ge moet ons niet zoeken want ge zult ons toch niet vinden. Als de billettikkers ooit vroege jongen kweken (kwikken) en de vroege jongen billen tikken zal er vrede zijn in ons geliefd dorpje en komen we terug. Tot dan.

Uw liefhebbende kinderen Bieke en Tuurke.

(Lowies heeft zich wenend neergezet. Stoffel staart wezenloos voor zich uit.)

STOFFEL : Ze heeft mij bedrogen.

POL : U bedrogen? Wie?

STOFFEL : Bieke. Ze zei dat ze met mij zou trouwen.

POL : Met U! Een dorpsidioot! Wat hebt ge u laten wijsmaken!

(Staafeke druipt stiekem af, gaat uiterst rechts voor de toog staan, leunt op een barkruk en slaat geen oog af van Stoffel.)

STOFFEL : Ze heeft het beloofd Pol. Als ik u meenam naar mijn duivenkot zou ik van u een duiver krijgen om roekedekoe te doen met mijn duivinneke... en dan zou Bieke met mij trouwen. Echt waar Pol, dat heeft ze beloofd.

POL : Gij steenezel, jij hebt ze geholpen om weg te lopen. Niets krijgt ge van mij, hoort ge dat, niets. Doe zelf maar roekedekoe, naar uwe duiver kunt ge fluiten.

STOFFEL : Fluiten? Komt hij dan? *(Stoffel fluit.)*

(Stoffel zet zich met een droevig gelaat links voor aan het tafeltje waarop de duivenkorf staat met de dode duif. Josfien en Prosper komen binnen langs de voordeur.)

JOSFIEN : Is onze Arthur hier? Hij is weg met zijn valies en zijn kleren. Leo en Bertus hebben hem hier zien binnengaan.

POL : Ze zijn weg, Josfien, er vandoor, alletwee.

PROSPER : Dat meent ge niet, dat meent ge niet.

POL : Dat meen ik wel, dat meen ik wel.

(Pol geeft de brief aan Prosper. Josfien rukt de brief uit Prospers handen. Ze leest in stilte.)

JOSFIEN : Dat moest ervan komen. Uw Bie heeft onze Arthur betoverd.

POL : Nee madame, uwe Tuur heeft ons Bieke hare kop zot gemaakt.

JOSFIEN : Maar 't is in deze café gebeurd. 't Is dus uw schuld. En dus moet jij ze maar gaan zoeken.

POL : Ikke? Ze gaan zoeken? Jamais de la vie! Als ze denken dat ze groot zijn, dan moeten ze hun plan maar trekken. En als ge ze terugwilt, zoek ze dan zelf!

LOWIES : Pol toch.

JOSFIEN : Ik zoek ze niet! Ik denk er nog niet aan! Ik voel mij zo vernederd! Ik vertik het!

PROSPER : Joske toch, Joske toch.

JOSFIEN : Kom, we zijn weg. En nooit, hoort ge dat, nooit zet ik hier nog een voet over de drempel. En nooit, hoort ge dat, nooit zal ik uw Bie aanvaarden als mijn schoondochter!

POL : Kuist uw schup maar af, madam Joske en mijnheer Proske Proske. En nooit, hoort ge dat, nooit wil ik u hier nog terugzien! En nooit, hoort ge dat, nooit zal ik uwe Tuur aanvaarden als mijn schoonzoon!

LOWIES : Blijf toch kalm, Pol.

(Josfien en Prosper gaan af langs de voordeur.)

DOLF : Amai... amai, dat zijn l.lappen. Bie.bieke en Tu.tu-urke gelijk weg. Een b.billetikker aan 't paren met een vr.vroege jonge, als ze dat in 't dorp horen, Hihhi.

LOWIES : Dolf, ge moet daar nog maar gene klap van maken.

DOLF : Nee nee, L.Lowies, ik zw.zwijg maske. Uit mijn b.bakkes komt er geen woord. Allee, ik ben er mee weg. Ik l.loop nog eens langs bij Manke van 't Menne-ke om naar zijn duiven te kijken. S... S... Salu.

POL : *(Als Dolf weg is)*. S... S... Salu. 't Parochieblad is vertrokken. Binnen dit en een kwartier staat heel het dorp op stelten. Kom Lowies, we gaan naar achter. *(tot Stoffel)* En als gij niet maakt dat ge binnen dit en twee minuten de deur uit zijt, gaat ge hier nog 't een en 't ander beleven, goed verstaan.

STOFFEL : Ze had het mij beloofd Pol, echt waar, ze had het mij beloofd.

STAAFKE : Oui oui, justement.

(Pol en Lowies gaan af naar de keuken.)

Eenentwintigste tafereel: Stoffel - Staafke.

STOFFEL : *(spreekt met horten en stoten tegen de duif in zijn korf)* Bieke wicht, nu is Bieke er vandoor. Met Tuurke de billetikker. En ze had nog zo gezegd dat ze bij mij zou komen wonen. Maar ze komt niet, Bieke... nee verdomme, ze komt niet. Ze heeft gelogen om te kunnen gaan lopen met die billetikker. En mij laat ze alleen zitten... helemaal alleen. *(half wenend)* Bieke wicht, dat hadt ge toch niet mogen doen. Pol is razend op mij omdat ik u geholpen heb. Maar ik kon toch niet weten dat gij mij zou bedriegen, gij toch zeker niet Bieke.....

(Stoffel begint luider te wenen. Staafke, aan de overzijde van het café, weent mee. Langzaam haalt hij een overgrote zakdoek te voorschijn om zijn tranen te drogen).

STOFFEL : Bieke, nu krijg ik van Pol geen duiver om met u 'roekedekoe' te doen. Gij blijft ook alleen, juist als ik. Wat moeten we toch beginnen... weet gij het ook niet? Gij moogt het gerust zeggen, zulle... Allee, zeg het maar, ik luister. Maar zeg eens iets, ge zijt toch zo stil. Ge zijt toch niet ziek, zeker? Bieke!!! Bieke!!! Wat scheelt er wicht? *(Stoffel staat recht en haalt de dode duif uit de korf. Hij begint hartstochtelijk te huilen. Staafke huilt mee.)* Staafke... Bieke is dood!!! Haar nekske is omgewrongen. En ze had zo een fier nekske!! *(Staafke komt achter Stoffel staan. Hij tracht Stoffel te troosten)*

en wist hem met zijn zakdoek de tranen van het aangezicht.) Nu heb ik helemaal geen Bieke meer... en dat is allemaal de schuld van die billettikers. *(roept naar achter)* En gij moogt uw duiver houden gij. Dat hij maar op een ander gaat 'roekedekoe' doen. Ik moet Bieke vinden... ze moet weten dat Bieke dood is... dan komt ze misschien terug. En als ze 't echt graag heeft... als ze niet wil lossen... en ik kan er haar een plezier mee doen... awel... dan... dan doe ik met haar ook 'roekedekoe'. Kom Staafke, we gaan ze zoeken.

STAAFKE : Oui oui, justement.

STOFFEL : Maar niemand mag het weten.

STAAFKE : Niemand. Maar hoe gaan we dat flikken.

STOFFEL : Ik weet het al, Staafke, ik weet het al. *(fluis-tert Staafke wat in het oor)*

STAAFKE : Oui oui, justement.

(Mekaar ondersteunend gaan ze af langs de voordeur.)

DOEK

D E R D E B E D R I J F

Tweeëntwintigste tafereel: Stoffel - Staafke - Gaston
- Yvonne.

(We bevinden ons in de receptiehall, tegelijk bar van Hotel International. Stoffel en Staafke komen binnen van uit de inkomhal. Ze dragen een reistas of valies. Stoffel heeft zich verkleed als dame, heel opzichtig, met een opvallend kleedje en hoge hakken. Hij draagt een pruik, is fel geschminkt en gesierd met oorringen, halskettingen en armbanden. Staafke is opgedirkt als heertje met gestreepte broek, pitteleer, bolhoed en wandelstok. Hij draagt nu tevens een bril. Ze kijken schichtig en nieuwsgierig in het rond.)

STOFFEL : Hoe sjiek!

STAAFKE : Oui oui, très chique!

STOFFEL : 't Heet niet voor niets 'Hotel International'.

Als ze maar geen Frans spreken.

STAAFKE : Dan zal ik 't woord wel doen.

STOFFEL : Dat is ook waar. Gij kent uw Frans.

STAAFKE : Oui oui, justement.

STOFFEL : En als het in 't Engels te doen is?

STAAFKE : Laat mij maar doen.

STOFFEL : Kent ge dat ook al?

STAAFKE : Yes yes.

STOFFEL : Amai, gij spreekt ook alle talen. Zou Bieke hier logeren?

STAAFKE : Pol dacht van wel.

STOFFEL : Dit is nochtans niets voor Bieke. Maar als dat Tuurke erbij is, is alles mogelijk.

(Gaston, de patron, komt binnen van achter het buffet. Hij is heel deftig gekleed met zwarte broek, wit

hemd met strikje en zwarte vest. Hij buigt even, zegt niets maar bekijkt het tweetal met een raadselachtige glimlach.)

STOFFEL : Daar... de baas. Helemaal in 't zwart.

STAAFKE : Misschien een dode in de familie.

STOFFEL : Vraag eens of hij Frans spreekt.

STAAFKE : *(doet een paar passen naar voor)* Français?

(De patron schudt glimlachend 'neen'.)

STOFFEL : *(doet op zijn beurt een paar passen naar voor)*
English... yes... yes?

(De patron schudt glimlachend 'neen'.)

STAAFKE : Deuts... jawohl... jawohl?

(De patron schudt glimlachend 'neen'.)

STOFFEL : Die vent verstaat niets. Dat is een hottentot.

STAAFKE : Of een dove pot.

STOFFEL : Ik zal eens een pint vragen. Dan zal hij ons wel verstaan. Wai... wie... Stoffel en Staafke... dorst ... een pinteke... *(maakt een gebaar van drinken)*... koerlekoerlekoerle.

STAAFKE : Bière... biere... saufen.

GASTON : *(roept naar achter)* Yvonne, twee pintjes voor dat koppel!

YVONNE : *(van in de keuken)* 't Is goed Gaston, ik kom.

STOFFEL : Verdomme Gaston, ge spreekt Vlaams!

GASTON : *(knikt glimlachend 'ja')* Welkom in Hotel International.

(Gaston reikt de hand aan Stoffel, die onnozel kijkt en niet reageert. Wanneer Gaston de hand reikt aan

Staafe, reageert Stoffel laattijdig en blijft met uitgestoken hand staan. Staafe reageert ook pas wanneer Gaston zijn hand terugtrekt en er, om de schijn te redden, mee langs zijn vest veegt. Stoffel en Staafe staan nu allebei met uitgestrekte hand te gapen en geven daarom mekaar maar de hand. Daarna zetten ze zich aan een tafeltje. Yvonne komt van achter het buffet aandragen met twee glazen bier.)

YVONNE : Asjeblieft, madame... mijnheer

(Yvonne zet de glazen neer en gaat terug naar achter.)

STOFFEL : Staafe, we hebben ze liggen. Madame denkt ook dat ik madame ben.

STAAFKE : Oui oui, santé.

(Stoffel en Staafe drinken hun glas in één teug leeg. Stoffel richt zich tot Gaston.)

STOFFEL : Weet gij wat ge ziet, Gaston?

GASTON : Ik peis dat ik het weet. Maar ik zwijg in alle talen.

STOFFEL : *(lachend tegen Staafe)* Hij 'peist' dat hij het weet. *(ernstig)* Maar ge weet het niet, Gaston. Want wat ge ziet is niet wat ge ziet. Snapt ge dat?

(Gaston schudt van 'neen'.)

STOFFEL : *(staat recht om zich te laten bekijken.)*

Allee, wat ziet ge?

GASTON : Een vrouw.

STOFFEL : Voilà! En wat ben ik?

GASTON : Geen vrouw?

STOFFEL : Ge hebt hem! *(Geeft Gaston een schouderklop.)* Ik ben een manskerel!

GASTON : Waarom loopt ge dan rond in die truttenkieren?

STOFFEL : *(demonstreert zijn kleding)* Truttenkieren! Pas op, Gaston. Zie wat dat ge zegt! Dat is mijn beste juppeke. En waarom? Om niet herkend te worden. Snapt ge dat, Gaston? *(Stoffel geeft Gaston een zware schouderklop.)*

GASTON : Ik snap er geen fluit van.

STOFFEL : Geen 'fluit', zegt-em, de stommerik. Luister Gaston. Ik doe of ik een vrouw ben. Maar ik ben geen vrouw want ik ben een man. En juist omdat ik een man ben en geen vrouw maar doe of ik een vrouw ben ook al ben ik een man, herkent niemand de man achter de vrouw. Snapt ge dat, Gaston? *(schouderklop)*

STAARKE : Compris Gaston?

GASTON : Amai mijne frak, ik ben hier nog niet van 't ijs af. Maar zeg eens, beste vriend, die man achter die vrouw, dat is toevallig toch geen 'travestiet'?

STOFFEL : Welke 'tiet'?

GASTON : Wel, een travestiet.

STOFFEL : Maar neen, jongske, ik ben 'een vroege jongen'.

GASTON : En wat zoekt 'een vroege jongen' in vrouwenkieren hier in de stad?

STOFFEL : Een billettikker.

STAARKE : C'est ça.

GASTON : Een billettikker? En uw maatje daar, kan die niet 'billentikken'?

STOFFEL : Mijn maatje? Staafke wilt ge zeggen! Maar dat is ook een vroege jongen! Gaston, gij zijt nog stommer dan ik dacht, gij verstaat er de botten niet van.

(Gaston schudt 'neen'.)

STOFFEL : Ik zal 't nog eens proberen. De duiver van de pa van Bieke, mijne vroege jongen, moest roekedekoe doen

met Bieke, mijne late jongen. Maar Tuurke, de bille-
tikker heeft Bieke, mijne late jongen, de nek omge-
wongen en is er vandoor getrokken met Bieke, mijne
vroege jongen, waarmee ikzelf roekedekoe moest doen.
En daarom zijn Staafke en ik op zoek naar die bille-
tikker. Snapt ge dat, Gaston? *(Gaston ontwijkt handig
een nieuwe schouderklop.)*

GASTON : 't Is mij zo klaar als 't water van de Schelde.
Amai mijne frak. En wat zoekt ge HIER feitelijk?

STOFFEL : Logement.

STAAFKE : C'est ça, logement.

GASTON : Maar zeg dat dan. Kom maar mee, dan kan ik u in-
schrijven.

*(Stoffel en Staafke volgen Gaston naar het onthaal.
Gaston zet zijn bril op, neemt het gastenboek en
houdt zich klaar om te schrijven.)*

GASTON : Naam?

STOFFEL : Stoffel.

GASTON : Christoffel.

STOFFEL : Dat is een goed gedacht. Kris Stoffel. Ik ben nu
toch een meisje. En Kris hoor ik graag.

GASTON : En mijnheer?

STAAFKE : Staafke.

GASTON : Gustaaf.

STAAFKE : Justement.

GASTON : Gustaaf Justement... rare naam. En ge woont?

STOFFEL : In Paal.... allebei.

GASTON : Laat mij eens denken... Paal... maar daar heb ik
nog van gehoord.

STOFFEL : Is 't echt? Hoort ge dat, Staafke. Ze kennen
Paal in heel de wereld, zelfs in Antwerpen.

GASTON : En willen mijnheer en 'madame' een kamer met één
bed?

STAAFKE : Oui oui, justement.

STOFFEL : *(erg vrouwelijk)* Nee verdomme, ik slaap met geen man.

(Gaston neemt een sleutel en roept naar achter)

GASTON : Yvonne, wilt ge 'dat koppel' naar kamer 26 brengen!

YVONNE : *(komt binnen van achter het buffet.)*

Zeg eens, ik ben uw meid niet, schone mijnheer.

GASTON : Ge doet maar alsof, misschien hangt er wat aan vast.

(Gaston maakt een gebaar van 'drinkgeld'.)

YVONNE : Ik zal het eens proberen. *(tot de gasten)* Zal ik de valiezen dragen?

STOFFEL : Als dat hier de gewoonte is.

YVONNE : Er is hier ook nog een ander gewoonte.

(Yvonne steekt haar hand uit voor een fooi.)

STOFFEL : *(kijkt even verbaasd en geeft Yvonne de hand.)*
Ah... natuurlijk... Stoffel, aangenaam.

(Stoffel gebaart naar Staafke om hetzelfde te doen.)

STAAFKE : Staafke, aangenaam.

YVONNE : Zeg eens Gaston, waar hebt ge die twee exemplaren gevonden?

GASTON : In Paal, schat, in Paal.

(Stoffel en Staafke volgen Yvonne naar boven.)

Drieëntwintigste tafereel: Bieke - Gaston.

(Terwijl Gaston de glazen afruimt, komt Bieke binnen van naast het onthaal -rechts achter.)

BIEKE : Gaston, nog altijd niets?

GASTON : Neen, Bieke, nog altijd niets.

BIEKE : Wilt ge mij direct verwittigen als ge iets hoort?

GASTON : 't Zal niet mankeren, Bieke, ge moogt erop rekenen.

BIEKE : Merci Gaston.

GASTON : Niets te danken, 't is graag gedaan.

(Bieke gaat af langswaar ze gekomen is. Gaston gaat naar de keuken.)

Vierentwintigste tafereel: Pol - Lowies - Gaston - Yvonne.

(Pol en Lowies komen binnen langs de inkomhal. Pol draagt een witte broek met fel veelkleurig hemd en een strooienhoed. Hij sleurt een valies met zich mee. Lowies draagt een net mantelpak. Ze kijken argwanend en bewonderend rond en schuifelen tot in het midden van de receptiehall.)

LOWIES : Pol...

POL : Ja...?

LOWIES : Ik ben niets op mijn gemak.

POL : Waarom niet? Hier wonen toch ook maar mensen.

LOWIES : Stadsmensen.

POL : En dan? Zijn die beter?

LOWIES : Dat niet.

POL : Wel dan.

LOWIES : Zou ons Bieke hier durven logeren?

POL : Mijnheer Maurice heeft ze hier zien binnengaan.

LOWIES : Pas op, de baas.

(Gaston komt binnen van uit de keuken. Pol en Lowies gaan tot aan het onthaal.)

POL : Dag mijnheer, hebt gij het hier voor 't zeggen?

GASTON : Dat zou ik niet durven zeggen. Maar misschien kan ik u wel helpen.

POL : Een kamer voor ons getwee... voor een week. Wat moet dat kosten?

GASTON : Kalm vriend, rustig blijven. Eerst inschrijven. En pas betalen bij 't vertrek.

POL : Ik betaal direkt, zo ben ik. Voilà, tienduizend ballen... als voorschot. Kan ik hiervoor een briefje krijgen?

(Pol deponeert twee briefjes van vijfduizend frank .)

GASTON : Amai mijn frak, zo hevig. Ze branden toch niet in uw zakken. *(Gaston betast en bekijkt heel argwanend de twee geldbriefjes en legt ze opzij.)* Ik zal dadelijk een kwitantie schrijven. *(Gaston neemt het gastenboek.)* Naam?

POL : Pol Dekoning.

GASTON : *(spottend)* Toch niet de Koning der Belgen?

POL : *(onverstoorbaar)* Nee, Dekoning - Van 't Dack.

GASTON : Van 't dak?

POL : Zo heet ons Lowies, Lowies Van 't Dack: een grote 'Van' vanvoor, ' 't ' met een komma in 't midden en vanachter een 'Dack' met ck.

GASTON : Amai mijn frak: Pol Dekoning- Van 't Dack.

POL : Juist... cafébaas... in mijn vrije tijd duivenmelker.

GASTON : Dekoning-Van 't Dack is duivenmelker.

POL : Juist.

GASTON : Toch niet in Paal zeker?

POL : Hoe weet gij dat?

GASTON : 't Is niet waar eh! Een ingeving vriend, een ingeving... recht uit de hemel.

POL : Ik ben uw vriend niet. En laat de hemel er maar buiten. Logeren hier misschien nog gasten van Paal?

LOWIES : Ja... een jong koppelke. Gij moet dat toch weten.

GASTON : Wij weten heel veel, madammeke. Maar wij moeten zwijgen, verstaat ge mij, horen , zien en zwijgen. Beroepsgeheim, verstaat ge mij, be-roeps-ge-heim.

YVONNE : *(roept van boven)* Gaston, kunt ge eens komen?

GASTON : *(tot Pol en Lowies)* Momentje, a.u.b, ik ben zo terug.

(Gaston gaat af naar boven.)

POL : Rap Lowies, kijk in zijn boek. Ik heb mijn bril niet bij.

(Lowies zoekt koortsachtig in 't gastenboek.)

LOWIES : Hierzie... Bieke en Tuurke... Tuts. Op kamer 24.

POL : Tuts op kamer 24?

LOWIES : Dat is de naam... Tuts... hier staat het.

POL : Ons Bieke heet Dekoning.

LOWIES : Maar Tuurke is een Tuts.

POL : Dat is waar begot... Tuts. Maar wie denkt nog aan Tuts na tien generaties 'tikken'?

LOWIES : Maar op één kamer, Pol. En onder Tuurke zijn naam.
(Lowies begint te wenen.) Ik vrees... ik vrees dat 't kalf verdronken is.

POL : *(heel ontroerd en troostend)* Niet wenen, Lowies, niet wenen wicht. Zo rap verdrinkt een kalf immers niet. Dat heeft vier poten, zulle, dat moogt ge niet vergeten... dat kan zwemmen. Alles wat vier poten heeft kan zwemmen ... en een kalf ook. *(zich afwendend)*

Verdomme, wat sta ik hier te lullen over een kalf...
ons Bieke heeft met dat kalf niets te maken.

(Er klinkt gestommel op de trap.)

POL : Pas op, hij is terug.

(Gaston en Yvonne komen binnen van boven. Gaston neemt een sleutel en geeft die aan Yvonne.)

GASTON : Kamer 28 voor Dekoning-Van 't Dack. Als ge de dienstmeid wilt volgen.

YVONNE: De dienstmeid?

(Gaston doet teken van 'drinkgeld'.)

YVONNE : Toch niet van Paal, zeker?

GASTON : *(spottend)* Toch wel, Yvonne, toch wel. Maar ge kunt nooit weten.

POL : Dat klopt. Ge kunt zeker nooit weten. Waar blijft mijn kwitantie? Ge zijt mijn tienduizend ballen toch niet vergeten zeker?

GASTON : Ik denk er de hele tijd aan, mijnheer Dekoning. Zijt maar gerust, ik ga er direkt werk van maken. *(terwijl Yvonne naar boven gaat met Pol en Lowies)* Ik zal heel goed voor u zorgen, mijnheer Dekoning.

Vijfentwintigste tafereel: Gaston.

(Gaston is alleen. Hij houdt de geldbriefjes tegen het licht en keurt ze aandachtig.)

GASTON : Had ik het niet gedacht. Vals. *(terwijl hij een telefoonnummer draait)* Maar ik heb hem beet. Dekoning - Van 't Dack vliegt tegen de lamp. Hij gaat zijn

vleugeltjes verbranden. Hallo... met de commissaris?... Ah, Hervé, met de Gaston hier... ja, de Gaston... van Hotel International... ja. Ik heb groot nieuws... ik heb beet... ja beet.... Of ik ben gaan vissen?... Bijlange niet... Ik heb hem te pakken... te pakken... Wie? Dekoning-Van 't Dack!...Wablieft?... Of ik ze zien vliegen? Bijlange niet... Dekoning-Van 't Dack is de naam!... Van wie? Awel, van die valsemunter.. met zijn valse briefjes van vijfduizend... Wablieft?... Had ik dat vroeger kunnen zeggen? Maar ik zeg het toch... ja...ja... Of ze zeker vals zijn? Zo vals als ons matant haar tanden, zeker weten. Ja... ja... nee, 't ziet er geen gangster uit, eerder een onnozelaar... maar dat zijn de gevaarlijkste. Ge verwacht er u niet aan en lap, ze hebben u liggen.... Ja...ja ...Nee, hij is niet van plan om direkt te vertrekken, hij heeft voor een week besproken... ja, voor een week. Aan 't lijntje houden?... Dat zal wel lukken, ja... En gij stuurt een paar mannekes om hem op te pikken... o.k... afgesproken... bye. *(legt de telefoon neer)* Ik wil Dekoning-Van 't Dack zijn gezicht zien als hij twee armbandekes aankrijgt. Amai mijne frak, zal die nogal verschieten. *(Gaston gaat af naar de keuken.)*

Zesentwintigste tafereel: Tuurke.

(Tuurke komt binnen langs de inkom, kijkt even rond aan het onthaal en gaat dan af rechts achter. Als Tuurke weg is komen Stoffel en Staafke voorzichtig binnen van boven. Stoffel draagt een andere rok of kleet.)

Zevenentwintigste tafereel: Stoffel - Staafke - Gaston.

(Stoffel en Staafke komen tot bij het onthaal.)

STOFFEL : Gaston!!!

STAAFKE : Gaston!!!

(Gaston komt binnen van uit de keuken.)

STOFFEL : 't Zijn wij.

GASTON : Dat zie ik. En?

STOFFEL : Ik heb een ander rokske (kleedje) aangetrokken.

Wat vindt ge ervan?

GASTON : Chique mijnheer... eh... madame... heel chique.

STAAFKE : Oui oui, très chique.

STOFFEL : Geen truttenkieren deze keer, eh Gaston.

GASTON : Zeker niet, Christoffel.

STOFFEL : Mogen we hier wat komen zitten?

GASTON : Natuurlijk, gij zijt toch mijn gasten.

STOFFEL : Dat dacht ik al. En krijgen we een gazet?

GASTON : *(geeft een gazet)* Gaat ge lezen?

STOFFEL : Nee, we doen maar alsof... dan vallen we niet op.

STAAFKE : En kunnen we alles zien zonder zelf gezien te worden.

(Stoffel en Staafke zetten zich links voor aan een tafeltje. Ze maken twee gaten in de gazet om door te kijken. Gaston slaat hen nietbegrijpend en hoofdschuddend gade.)

Achtentwintigste tafereel: Prosper - Josfien - Bertus
- Leo - Gaston - Yvonne - Stoffel - Staafke.

(Prosper, Josfien, Bertus en Leo komen binnen langs de inkomhal. Ze zijn helemaal in het zwart gekleed, met hoed en zonnebril, echt het gangstertype. Wanneer Gaston hen ziet schrikt hij zich bijna dood en steekt bevend de handen in de lucht.)

GASTON : Hulp, overvallers!

STOFFEL : (kijkt door het gat in de krant)

Mis Gaston, billettikkers.

STAAFKE : Oui oui, justement.

JOSFIEN : Hotel International?

GASTON : Ja, madame...

JOSFIEN : Tuts.

GASTON : (vragend) Tuts?

JOSFIEN : Ja, Tuts. We hebben gereserveerd voor vier personen.

GASTON : (laat de armen zakken)

Ach ja, de familie Tuts. Laat eens zien... (Gaston overloopt de namen in het gastenboek.) Tuts... Tuts... Tuts... Tuts...

STOFFEL : Die blijft tutsen... straks zijn al zijn eieren kapot.

GASTON : Tuts... hier heb ik het... Tuts-Debal van... amai mijne frak, 't is niet waar eh.

PROSPER : Toch wel... toch wel... dat is 'm... dat is 'm... Wij hebben het biljartlokaal... het biljartlokaal.

GASTON : Hoe zijt ge op dat gedacht gekomen. Zeker met een groot uithangbord "BILJARTLOKAAL TUTS-DEBAL" ?

JOSFIEN : Niks van. "BILJARTLOKAAL DE BILLETIKKERS" BIJ Tuts-Debal.

GASTON : De Billettikkers?

PROSPER : De billen tikken op de biljart, nietwaar... De billen tikken op de biljart, vandaar...

GASTON : Vandaar... de billettikkers, nietwaar. Nu valt mijn frank.

STOFFEL : Zijn frank is gevallen.

STAAFKE : Ik heb niets gehoord.

(Gaston heeft intussen sleutels genomen.)

GASTON : Yvonne!!! Komen!!!

(Yvonne komt binnen, Gaston reikt haar de sleutels aan.)

GASTON : Kamers 30 en 32 voor de billettikkers van 't biljartlokaal bij Tuts-Debal.

YVONNE : Van Paal zeker...?

GASTON : Hoe kunt ge 't weten.

YVONNE : Dan houd ik mijn handen maar in mijn zakken. Volgen volgen volgen maar.

(Yvonne gaat de gasten voor naar boven maar draagt geen valies. Prosper laat zijn valies staan. Gaston springt bij om het valies te dragen en gaat als laatste mee naar boven.)

STOFFEL : Billettikkers, verdomme.

STAAFKE : Oui oui, justement.

STOFFEL : Een geluk dat we verkleed zijn.

STAAFKE : Zodat ze ons niet herkennen.

STOFFEL : Die zoeken zeker Tuurke.

STAAFKE : En Bieke.

STOFFEL : We hebben ze bijna te pakken. Als ik Tuurke onderhanden krijg wring ik hem de nek om.

STAAFKE : Wat doet ge dan met Bieke?

STOFFEL : Met Bieke? Roekedekoe!!! Roekedekoe!!! Kom, we gaan langs achter naar boven. Dan kunnen we ze af-luisteren.

(Stoffel en Staafke gaan af rechts achter naast het onthaal.)

Negenentwintigste tafereel: Gaston - Maurice - Pol - Agenten.

(Mijnheer Maurice komt binnen langs de inkom. Hij gaat tot aan het onthaal. Gaston komt binnen van boven.)

GASTON : Awel, daarzie, de Maurice. Dat is lang geleden.

Welke wind waait u naar hier?

MAURICE : Een warme wind die dorstig maakt, Gaston.

GASTON : Een pintje zeker?

MAURICE : Heel graag.

(Gaston gaat in de keuken om bier in te schenken. Hij roept vanuit de keuken.)

GASTON : En hoe is 't anders, Maurice? Alles goed?

MAURICE : Heel goed, Gaston. En met U? En met de zaak?

GASTON : Ik mag niet klagen. En wat doet GIJ tegenwoordig voor de kost?

MAURICE : Zaken Gaston, heel goede zaken. Drink iets mee, op mijn kosten.

GASTON : Amai mijn frak, de Maurice heeft geld op zak. Dat is ooit wel anders geweest.

(Gaston komt binnen met twee glazen bier en samen klinken ze op de gezondheid. Twee politieagenten komen binnen.)

AGENT 1 : Dag Gaston. We moeten hier een pakje komen ophalen.

GASTON : 't Is een heel pak. Als hij maar niet tegenwerkt.

AGENT 1 : Daar weten wij wel raad mee. En? Vals geld?

GASTON : Zeker weten. Kijk maar eens.

(De agenten betasten en bekijken de geldbriefjes die Gaston hen aanreikt. Maurice kijkt op de achtergrond mee, herkent de briefjes en voelt zich duidelijk niet op zijn gemak.)

AGENT 1 : En waar zit dat ventje?

GASTON : Op zijn kamer. Ik zal hem oproepen langs de telefoon.

AGENT 1 : Goed, dan stellen wij ons verdekt op. Of hij pakt een schrik en gaat er vandoor.

(De agenten stellen zich verdekt op in de doorgang naast het onthaal. Mijnheer Maurice volgt hen. Gaston telefoneert.)

GASTON : Met Dekoning-Van 't Dack? De receptie hier. Kunt ge eens komen? Waarom? In verband met die tienduizend franken... Ja, dat voorschot... juist, voor de kwitantie.... Nu direkt?... Ja, als 't kan... dan zijn we er ineens vanaf... Ja, dat is goed. Bedankt voor de moeite. *(tot de agenten)* Hij komt af... houdt u gereed. *(voor zichzelf)* Serieus blijven Gaston, niets verraden.

(Pol komt fluitend van boven en gaat tot aan het onthaal. Gaston doet of hij schrijft.)

POL : Is 't gereed?

GASTON : Bijna.

(De agenten komen ongemerkt tot achter Pol.)

POL : Waarom moest het dan direkt?

GASTON : Omdat er bezoek is voor u.

(De agenten grijpen Pol vast.)

POL : Bezoek? Dedju, wat heeft dat te betekenen?

AGENT 2 : Kalm maar, rustig, of ge krijgt de boeien om.

POL : Kalm, rustig, boeien, miljaar, wat gebeurt er?

(Pol rukt om los te komen.)

AGENT 2 : Rustig blijven...

AGENT 1 : Ge staat onder arrest.

POL : Arrest!... Waarom? ... Ik heb niets misdaan!

AGENT 2 : Dat zeggen ze allemaal.

AGENT 1 : En dat vals geld dan?

POL : Vals geld? Daar weet ik niets van.

(Gaston toont de geldbriefjes.)

GASTON : Herkent Dekoning-Van 't Dack deze twee briefjes?

POL : Natuurlijk. Mijn voorschot. Waar blijft mijn kwitantie?

GASTON : Vals, mijnheer Dekoning, zo vals als ons matant haar tanden.

POL : Dat kan niet. Dat geld komt van mijnheer Maurice.

AGENT 1 : Zozo, mijnheer Maurice. En wie mag dat wel wezen?

POL : Dat is ene van 't stad. Hij loopt achter mijn dochter. Dat wordt misschien mijn schoonzoon.

AGENT 1 : Ah zo... een familiezaak van valsmunters. Wij doen hier een goede vangst. Kom, ge moogt ons volgen.

POL : Jamaar...En ons Lowies dan? En mijn kwitantie?

GASTON : Ik zal de koningin Van 't Dack wel troosten. *(vals lachje)*

AGENT 1 : En Uw kwitantie krijgt ge van de commissaris...

AGENT 2 : Eén die ge niet rap zult vergeten.

(Een agent neemt de valse geldbriefjes in ontvangst en steekt ze op zak. De agenten grijpen Pol stevig vast.)

AGENT 1 : Kom, mijnheer Dekoning...

AGENT 2 : En geen complimenten of anders...

POL : *(stribbelt tegen)* Jamaar verdomme, ik wil niet... miljaar, ik heb er niets mee te maken... dat geld komt van mijnheer Maurice... dat is de valsemunter... dat is de bandiet.

AGENT 1 : Leg dat maar uit op 't commissariaat. Als ge onschuldig zijt zal dat wel blijken.

AGENT 2 : Intussen kalmte, rustig... of handboeien.

POL : *(Pol wordt hevig tegenstribbelend afgevoerd)* Dedju... dedju... dat mij dat moet overkomen... een doodeerlijke mens... een onschuldige duivenmelker... Als ik die Maurice te pakken krijg trek ik hem de kop uit... ik wring hem de nek om... ik nijp hem dood... de smeerlap... de vuile smeerlap.

(Als de agenten en Pol weg zijn komt Maurice te voorschijn.)

MAURICE : *(schijnheilig)* Welke zot was dat?

GASTON : Dat? Dat was Dekoning-Van 't Dack. Komt hier voor een week logeren en probeert mij twee valse briefjes van vijfduizend in mijn pollen te stoppen. Met alle Chinezen maar niet met den deze.

MAURICE : De stomme klootzak.

GASTON : Zeg dat wel. En dan weten ze van niks. Dan hebben ze dat geld gekregen van een zekere mijnheer Maurice, éne van 't stad... de gekende zever ja.

MAURICE : Ja ... en wie zal zo een zever nu geloven?

GASTON : Ik in alle geval niet..

MAURICE : *(drinkt zijn glas leeg)* Ik ben er mee weg. Tot nog eens, Gaston. *(Maurice gaat haastig af.)*

GASTON : Ja, tot nog eens. (*Als Maurice bijna buiten is.*)
Hela, Maurice, ge vergeet te betalen. (*Maurice doet of hij niets hoort en gaat verder .*) 't Is verdorie nog altijd dezelfde, de Maurice.... Maurice, ene van 't stad. Neenee, dat kan niet, dat moet toeval zijn.

YVONNE : (*Yvonne komt binnen van boven.*) Gaston, ik geloof dat er hier rare dingen gebeuren.

GASTON : (*komt bij Yvonne staan*) Heel rare dingen, Yvonneke. We zitten midden in een verhaal dat zowel een sprookje als een drama kan worden.

YVONNE : Vertel op, ik luister.

GASTON : Wel, Dekoning-Van 't Dack en Tuts-Debal gaan op zoek naar Tuts-Dekoning. Maar Dekoning-Van 't Dack heeft vals geld op zak en vliegt in 't gevang. Schuldig of onschuldig, wie zal het zeggen. Het vals geld zou afkomstig zijn van een zekere mijnheer Maurice, een flierefluiter van 't stad, die wil trouwen met Dekonings dochter. En uitgerekend nu komt DE Maurice, de grootste schooier van heel Antwerpen hier binnen-vallen als een chique mijnheerke, dat doet of hij geld genoeg heeft maar al bij al vertrekt zonder zijn poef te betalen.

YVONNE : En wat denkt ge dat het gaat worden?

GASTON : Ik weet het niet, Yvonne, ik weet het niet... Maar één zaak weet ik wel: wij staan hier buiten, wij moeten horen, zien en zwijgen. Beroepsgeheim meiske, niet vergeten, be..roeps..ge..heim. Kom, we gaan verder doen. Er wacht ons nog heel wat werk in de keuken.

(*Gaston en Yvonne gaan af naar de keuken.*)

Dertigste tafereel: Stoffel - Bieke - Tuurke.

(Stoffel komt binnen van naast het onthaal. Bieke komt van boven en begeeft zich naar de voordeur.)

BIEKE : Dag mevrouw.

STOFFEL : Dag Bieke.

(Bieke draait zich om.)

BIEKE : Hoe kent gij mijn naam?

STOFFEL : Hoe zou ik hem kunnen vergeten.

(Bieke bekijkt Stoffel van kop tot teen.)

BIEKE : Maar gij zijt...

STOFFEL : Ja, ik ben het.

BIEKE : Stoffel?

STOFFEL : *(giechelend)* Ja... Stoffel.

BIEKE : Maar Stoffel jong...*(Bieke begint onbedaarlijk te lachen. Stoffel staat er eerst wat onwennig bij maar lacht dan voluit mee.)* ...Wat hebt ge nu uitgestoken?

STOFFEL : Ik heb mij verkleed.

BIEKE : Dat zie ik.

STOFFEL : In een madam.

BIEKE : Een ferm madam.

STOFFEL : Vindt ge dat? *(Stoffel laat zich goed bezien.)*

BIEKE : Ja, een heel chique madam.

STOFFEL : *(stoefend)* Dat zei Gaston ook.

BIEKE : *(aarzeland)* En wat komt ge hier doen?

STOFFEL : U zoeken, Bieke... u en die lelijke billettikker.

BIEKE : Ge zijt zeker wel heel kwaad op mij?

STOFFEL : Nee Bieke, op u kan ik niet kwaad zijn. Maar ik heb wel heel veel verdriet gehad... en heel veel geweend... omdat gij mij bedrogen hebt.

BIEKE : Jamaar Stoffel...

STOFFEL : Gij hadt beloofd om met mij te trouwen als de duiver van uw pa roekedekoe zou doen met mijn duivin-neke.

BIEKE : Ik weet het, Stoffel, ik had dat niet mogen zeggen. Maar ik zie Tuurke toch zo graag.

STOFFEL : Dat moogt ge niet doen, Bieke. Tuurke is een deugniet, een echte billettikker. Hij heeft mijn Bieke de nek omgewrongen.

BIEKE : Uwe late jongen?

STOFFEL : Ja, mijn duivinneke.

BIEKE : De nek omgewrongen?

STOFFEL : Ja, (gebaar) omgewrongen.

BIEKE : Maar dat zou Tuurke nooit doen.

STOFFEL : Hij heeft het wel gedaan. Ik had mijn late jongen achtergelaten in "De Vroege Jongen" om met uw pa naar mijn duivenkot te gaan zien om zo die duiver vast te krijgen die met mijn duivinneke...

BIEKE : Roekedekoe moest doen.

STOFFEL : Juist. En toen ik terugkwam waart gij weg met Tuurke. (wenend) En uw pa was razend kwaad op mij omdat ik u geholpen had. En hij zei dat ik naar die duiver kon fluiten. Maar dat was voor niets meer nodig. Want toen ik alles tegen mijn Bieke wilde vertellen zei ze niets. En toen ik ze uit de korf haalde hing haar nekske zo slappekes naar beneden... en ze had zo een fier nekske... mijn Bieke was dood Bieke... morsdood... en dat heeft Tuurke mij gelapt.... Hij alleen is in "De Vroege Jongen" geweest ... om u te halen.

BIEKE : Stoffel, daar geloof ik niets van. Tuurke is een brave jongen, die doet zoiets niet. (Op dat ogenblik komt Tuurke binnen van boven.) Daar is hij, zie... we kunnen het hem direkt vragen.

(Stoffel wil Tuurke te lijf gaan, Bieke tracht hem te bedaren.)

STOFFEL : Moordenaar... mijn Bieke... Gij hebt mijn Bieke vermoord!!!

BIEKE : Kalm, niet doen!!!

TUURKE : *(als Stoffel bedaard is)* Amai, wat een razend wijf! Die wil mij zeker van kant maken.

BIEKE : Tuurke, dat is Stoffel.

TUURKE : Stoffel! Verdomme zeg, is hij nu helemaal tureluut geworden.

BIEKE : Hij zegt dat gij zijn duivinneke de nek hebt omgewrongen.

TUURKE : Ikke...? Bijlange niet... Ik heb dat niet gedaan.

STOFFEL : Gij hebt dat wel gedaan... Gij alleen zijt in "De Vroege Jongen" geweest... om Bieke te schaken.

TUURKE : Jamaar... dat is ook niet waar. Toen ik daar aankwam kwamen Leo en Bertus juist naar buiten.

BIEKE : Leo en Bertus?

TUURKE : Zouden die...? Dat ze dan wachten.

STOFFEL : Leo en Bertus?... Ziet ge 't wel... billettikers. Als ik die seffens te pakken krijg.

TUURKE : Seffens? Zeg Stoffel, ge zit hier ver van huis, zulle.

STOFFEL : Ze zijn hier... in dit hotel... met uw ma en uw pa... ik heb ze gezien.

BIEKE : Is dat echt? Tuurke, ze hebben ons gevonden. We moeten hier weg.

STOFFEL : Laat ge me nu weer alleen?

BIEKE : Ja Stoffel, het kan niet anders. Ik zie u heel graag maar Tuurke nog veel liever. Maar gij blijft voor altijd mijn beste vriend. Is 't zo goed?

STOFFEL : Eigenlijk niet... maar als 't niet anders kan, dan moet het wel.

BIEKE : En zijt ge niet meer kwaad op ons?

STOFFEL : Op u niet... maar op Tuurke nog een klein beetje.

TUURKE : Dat betert Stoffel, wij worden nog dikke vrienden. Kom Bieke, wij kruipen in ons nesteke. En morgenvroeg zijn we er vandoor.

(Tuurke en Bieke gaan terug naar boven. Stoffel kijkt ze heel triestig na.)

STOFFEL: Ze kruipen in hun nesteke. En mijn nesteke dan Bieke, is dat niet goed genoeg? *(Stoffel zet zich doodongelukkig aan een tafeltje links voor)* Zou een billettikker ook 'roekedekoe' doen? Nee, dat geloof ik niet, toch niet zo goed als een vroege jongen.

Eenendertigste tafereel: Pol - Gaston - Stoffel.

(Pol komt vloekend en tierend binnen langs de inkom. Gaston, die hem hoort, komt binnen van uit de keuken. Stoffel luistert mee van achter een krant.)

POL : Miljaar, de bedrieger... mij zo iets aandoen... Als ik hem te pakken krijg sla ik hem zo plat als zijn valse briefjes... verstaat ge mij.

GASTON : Awel, Dekoning-Van 't Dack loopt terug op vrije voeten.

POL : Is dat misschien tegen uw goesting?

GASTON : Nee, zeker niet, als Dekoning onschuldig is...

POL : Luister beste vriend: Pol Dekoning-Van 't Dack is een eerlijke maar goedgelovige mens, die een gemakkelijke prooi is geworden voor een laffe gangster, die vals geld uitgeeft. Gelukkig heeft de commissaris dat ingezien en mij vrijgelaten.

GASTON : Als dat zo zit wil ik mij graag verontschuldigen. Maar ge moet toegeven... tegen de gewoonte in direkt willen betalen... met vals geld nog wel... en dan een kwitantie vragen... Hoe zoudt ge zelf zijn?

POL : Ge hebt gelijk... en 't is u vergeven. Maar die Maurice zal ik vinden... die zal boeten. Kent gij toevallig een flierefluiter die Maurice heet?

GASTON : Awel, ikke... ik ken zo wel iemand... maar ik kan niet geloven...

POL : Ik kon 't ook niet geloven tot ik door zijn schuld bijna in de bak zat. Is hij zo rond de dertig?

GASTON : Ja, zoiets...

POL: *(aan te passen aan de persoon die de rol van mijnheer Maurice speelt)* Met donker haar?

GASTON : Ja, nogal donker...

POL : En met een snor onder zijn neus?

GASTON: Hij heeft inderdaad een snor... en ja...onder zijn neus, inderdaad.

POL : Dat is-em. Hebt ge hem nog gezien?

GASTON : Om eerlijk te zijn... de Maurice was hier als de agenten u oppikten.

POL : Miljaar... de lafaard... en hij liet dat gebeuren. Dat hij wacht. Ik zal hem leren om mij vals geld in mijn handen te stoppen om mij dan te laten oppakken als de eerste de beste bandiet. Als hij nog eens komt wilt ge mij dan verwittigen, mijnheer...

GASTON : Gaston... zeg maar Gaston. En ik zal dat zeker doen. Maar de grond zal hier wel te heet geworden zijn onder zijn voeten. Ik vrees dat we hem nooit meer terugzien.

POL : En toch zal ik hem vinden. *(Pol gaat af naar boven.)*

GASTON : Wie had dat gedacht van de Maurice. Alhoewel, nooit werken en altijd de grote Jan uithangen, 't moet van ergens komen. 't Zou best kunnen. *(Gaston gaat af naar de keuken.)*

STOFFEL : Pol heeft in de bak gezeten. Door de schuld van mijnheer Maurice. Dat moet ik aan Staafke gaan vertellen. *(Stoffel gaat heupwiegend af naast het ont-haal.)*

V I E R D E B E D R I J F

Tweeëndertigste tafereel: Pol - Lowies - Josfien -
Prosper - Bertus - Leo - Stoffel - Staafke - Bieke -
Tuurke - Gaston - Yvonne.

('s Anderendaags... In iedere hoek van de bar zit, verscholen achter een krant, een koppel aan een tafeltje. Links voor zitten Bertus en Leo, rechtsvoor Pol en Lowies, linksachter Josfien en Prosper, rechtsachter Stoffel en Staafke. De spanning is te snijden en wordt desnoods geaccentueerd door aangepaste muziek.)

POL : *(gluurt even over de krant)* Er zit nog volk.

LOWIES : Wie?

POL : Ik kan 't niet zien. Ze zitten achter een gazet.

LOWIES : Pol?

POL : Ja?

LOWIES : Ik wil roken.

POL : Rook dan.

LOWIES : Ik heb geen vuur.

POL : Ga er vragen.

(Lowies neemt een sigaret en gaat ermee naar Bertus en Leo.)

LOWIES : Mag ik vuur a.u.b?

(Er verschijnt een hand met een brandende aansteker boven de gazet zodat Lowies vuur kan nemen.)

LOWIES : Dank u.

(Lowies gaat terug naar haar plaats en verdwijnt achter de krant. Wanneer Lowies verdwenen is komen de hoofden van Josfien en Prosper boven de krant kijken. Zodra hun hoofden weg zijn komen Stoffel en Staafke boven de krant kijken. Tuurke komt van boven met een valies in de hand.)

TUURKE : (kijkt eerst voorzichtig rond) Bieke... kom maar!!!

(Bieke komt eveneens van boven met een valies. Wanneer Tuurke en Bieke goed en wel binnen zijn vliegen eerst Pol en Lowies, daarna Josfien en Prosper recht)

POL & LOWIES : Bieke!!!

JOSFIEN & PROSPER : Tuurke!!!

BIEKE : We zijn ontdekt!!!

TUURKE : Lopen Bieke!!!

(Tuurke en Bieke stormen terug naar boven, achterna-gezet door Pol, Lowies, Josfien en Prosper. Stoffel, Staafke, Leo en Bertus kijken met veel interesse als goede supporters toe. Gaston en Yvonne komen kijken van achter het onthaal. Tuurke en Bieke komen naast het onthaal naar binnen gestormd en vluchten weg langs de inkomhal. Ze worden gevolgd door Pol, Lowies, Josfien en op enige afstand door Prosper, die niet goed kan volgen. Aan het geheel kan een vrolijke noot worden toegevoegd met aangepaste muziek.)

JOSFIEN : Waar blijft ge, Proske?

PROSPER : Ik kom Joske, ik kom!!!

(Allen verdwijnen langs de inkomhal naar buiten. Stoffel, Staafke, Leo en Bertus zetten zich op dezelfde plaats terug neer.)

GASTON : De jacht op Tuts-Dekoning is geopend.

YVONNE : Ik wed dat ze 't halen.

GASTON : Afwachten Yvonne. Dekoning-Van 't Dack is in vorm.

Maar Tuts-Debal zit in de problemen. 't Zal een afvallingskoers worden.

(Gaston en Yvonne gaan terug naar de keuken.)

Drieëndertigste tafereel: Bertus - Leo - Stoffel - Staafke - Gaston - Yvonne.

(Stoffel komt tot bij de tafel van Bertus en Leo. Hij heft zijn rok(kleed) even verleidelijk omhoog. Staafke kijkt toe.)

STOFFEL : Hello... schoon jongens.

BERTUS : Hello.

LEO : Dag schat.

STOFFEL : Hello... Mag ik bij u zitten?

BERTUS : Natuurlijk, juffrouw...?

STOFFEL : Stof...anie... eigenlijk Stefanie... maar soms zeggen ze ook Stofanie... Waarom dat weet ik niet. *(lacht)*

LEO : Maar ik ken u van ergens.

STOFFEL : Komt ge misschien meer in Antwerpen?

LEO : Nee, praktisch nooit.

STOFFEL : Dan kunt ge mij niet kennen. *(lacht)* Zeg, dat was daarjuist nogal een achtervolging.

BERTUS : Dat moogt ge zeggen.

STOFFEL : Wie waren die zottekes?

LEO : Zottekes! Pas op wat ge zegt. Dat was volk van bij ons.

STOFFEL : Dat dacht ik al.

BERTUS : De dochter van het duivenlokaal "De Vroege Jongen" is er vandoor met de zoon van ons stamcafé "De Bille-tikkers".

STOFFEL : 't Is niet waar zeker.

LEO : Toch wel. En billettikkers willen niets te maken hebben met vroege jongen.

BERTUS : We zullen die vroege jongen vroeg of laat hun leske wel eens leren. Ik ben al begonnen met één van hun duiven de nek om te wringen.

STOFFEL : *(staat dreigend recht)* Wat hebt gij gedaan?

BERTUS : In 't duivenlokaal... een duif... de nek... krrrr-èèèèèg *(gebaar van de nek omwringen)*.

STOFFEL : Gij hebt mijn Bieke vermoord. Dat gaat ge u beklagen, lelijke billettikker.

(Stoffel probeert Bertus te grijpen, die afweert. Ook Leo is rechtgestaan. Het drietal begint rond de tafel te draaien, waarbij Leo en Bertus de hazen zijn die vluchten voor Stoffel, de jager. Tegelijk met Stoffel is ook Staafke rechtgestaan en heeft een dreigende houding aangenomen.)

BERTUS : Jamaar juffrouw...

LEO : Dat is geen juffrouw... dat is Stoffel verdomme!!!

BERTUS : Stoffel... in vrouwenkleren... nu is hij helemaal zot geworden.

STOFFEL : Ja... zot van verdriet. En een zot weet niet wat hij doet. Gij gaat Bieke achterna... allebei.

LEO : Die meent het, Bertus... juffrouw Stofanie is razend... Wat doen we?

BERTUS : Lopen Leo... lopen doen we.

(Bertus en Leo vluchten weg naast het onthaal, achternagezet door Stoffel. Gaston en Yvonne komen kijken achter het buffet. Staafke loopt van de éne doorgang naar de andere en maakt enthousiaste lucht-

sprongen. Bertus en Leo komen van boven naar binnen gestormd en vluchten langs de inkomhal. Ze worden op de hielen gezeten door Stoffel en lopen in hun haast Staafke omver. Staafke spartelt recht en neemt dan deel aan de achtervolging.)

GASTON : *(als het viertal verdwenen is)* Nu zijn ze allemaal aan 't joggen.

YVONNE : Sportief volk, zo te zien.

GASTON : Duivenmelkers en biljarters, die aan atletiek doen... ge verschiet van niets tegenwoordig.

Vierendertigste tafereel: Gaston - Yvonne - Dolf.

(Dolf komt binnen vanuit de inkomhal. Hij draagt zijn zondags pak met pet en heeft een kleine reistas in de hand.)

YVONNE : Nee van niks. Nog zo een exemplaar uit dezelfde reeks.

DOLF : Is d.dat hier d.dat ander mensen k.kunnen slapen?

GASTON : Als ze niet blijven wakker liggen.

DOLF : Sl slapen hier soms mensen v.van P.... P... Paal?

GASTON : Slapen? Voor de moment zeker niet. Dekoning-Van 't Dack en Tuts-Debal maken jacht op Tuts-Dekoning. En Kris Stoffel en Staafke Justement vangen billettikers om ze de nek om te wringen.

DOLF : D.dan ben ik op 't juiste adres. Geef mij een volle p.pint en een lege k.kamer. D.Dolf Deprins... van Paal.

GASTON: *(terwijl Yvonne een glas bier gaat halen)* De prins van Paal?

DOLF : Juist. In 't vijfde kn.knoopsgat familie van Dekoning-Van 't Dack.

GASTON : *(geeft een sleutel aan Yvonne)* Amai mijn frak, heel de koninklijke familie komt op bezoek. Kamer 40 voor 'de prins' van Paal.

YVONNE : *(met het glas bier in de hand)* Als 'de prins' mij wil volgen naar boven?

DOLF : V.v.volgen naar b.b.boven? G.gedomme... d.daarvoor heb ik geen geld genoeg.

YVONNE : Om uw kamer te wijzen, slimmeke.

DOLF : Oh... zo... ik d.dacht al... d.dat heb ik toch niet b.besteld.

(Dolf volgt Yvonne mee naar boven.)

GASTON : Nog een vroege jongen uit dezelfde nest. 't Wordt hier hoe langer hoe z .z. zotter.

Vijfendertigste tafereel: Pol - Lowies - Jospien - Prosper - Tuurke - Bieke - Gaston.

(We horen Pol, Lowies en Bieke luidruchtig praten in de inkomhal. Ze komen naar binnen. Pol duwt Bieke voor zich uit, Lowies komt als laatste. Gaston blijft onopvallend maar toch duidelijk aanwezig op de achtergrond.)

POL : En ge komt mee naar huis, zeg ik... nu direkt!!!

BIEKE : Niet zonder Tuurke!!!

LOWIES : Maar zijt ge zot!!!

POL : Wat gaan de mensen zeggen!!!

BIEKE : Dat ze zeggen wat ze willen. Tuurke is een goede jongen!!!

POL : Wat kent gij daarvan!!!

LOWIES : Ge kunt u toch vergissen!!!

BIEKE : Gij kunt u toch ook vergissen!!!

POL : Dat is waar. Als ik denk aan die Maurice...

LOWIES : Dat kan ik nog altijd niet geloven. Zo een beleefde sympathieke jongen. Hij noemde mij altijd madame Lowies.

POL : Zwijgen, 'madame' Lowies!!! Ik wil over die bandiet niets meer horen.

BIEKE : Ziet ge 't wel. Gij zoudt mij doen trouwen met een echte gangster. En van Tuurke valt geen slecht woord te zeggen.

POL : 't Is een billettikker.

BIEKE : (*ondeugend*) Dat weet ik.

POL : Wat wilt ge daarmee zeggen?

BIEKE : Wij slapen al drie weken samen pa.

LOWIES : Hebt gij al die tijd samen GESLAPEN!!!

BIEKE : Neenee... natuurlijk niet... we hebben ook wel eens wakker gelegen.

POL : Verdomme... zou het kalf dan toch verdronken zijn?

(We horen Josfien, Tuurke en Prosper discussiëren in de inkomhal. Ze komen naar binnen. Josfien duwt Tuurke voor zich uit, Prosper komt als laatste.)

JOSFIEN : Ge moest beschaamd zijn!!!

PROSPER : Beschaamd... beschaamd!!!

JOSFIEN : Er vandoor trekken met een vroege jongen!!!

TUURKE : Laat ons dan trouwen... dan moeten we er niet vandoor trekken.

JOSFIEN : Trouwen!!! Met dat Bieke!!! Nooit!!!

PROSPER : Nooit... nooit!!!

TUURKE : Maar waarom niet?

JOSFIEN : Ge kunt wel wat anders krijgen!

PROSPER : Juist... juist!

POL : Wablieft? ... Is ons Bieke niet goed genoeg voor dat kakmanneke van u?

JOSFIEN : Hoe noemt gij onze Arthur? Kakmanneke!!!

POL : Ja... kakmanneke... prullevanteke... niemendalleke... labbekakske...

PROSPER : 't Is genoeg... 't is genoeg!

POL : Scheitmijnheerke... scheitmijnheerke!

JOSFIEN : Onze Arthuur is een flinke jongen!

POL : En ons Bieke is een pront meiske!

LOWIES : Een tof koppel, zo te horen.

TUURKE : Eindelijk iemand met gezond verstand.

BIEKE : En natuurlijk iemand van mijne kant.

JOSFIEN : Ik zeg nee... nooit!

PROSPER : Nooit... nooit!

POL : Nooit... tenminste als...

JOSFIEN : Als wat?

POL : Als 't kalf niet verdronken is.

JOSFIEN : Welk kalf?

POL : 'Het' kalf.

JOSFIEN : Van beesten versta ik niets.

TUURKE : Awel ma... Pol wil zeggen... Bieke en ik... we slapen al drie weken in 't zelfde bed... en...

JOSFIEN : Wablieft!!! In 't zelfde bed!!!

TUURKE : Ja ma... daar stond er maar één... en daarmee...

JOSFIEN : Proske... hoort ge dat? Wat doen we daarmee?

PROSPER : Een bed bijvragen, Joske, een bed bijvragen.

JOSFIEN : Ik heb het niet over dat bed. Ik heb het over dat verdronken kalf. Wat we daarmee moeten doen?

PROSPER : Oh dat... het vilbeluik doen komen... het vilbeluik.

JOSFIEN : Het vilbeluik zegt-em, het vilbeluik. Ik geef het op. Shit. *(Josfien zet zich neer aan het tafeltje links voor waar drie stoelen-zeteltjes-staan.)*

PROSPER : Shit...shit. *(Prosper zet zich tegenover Josfien.)*

TUURKE : Maar wat is er nu van de kwestie, ma?

JOSFIEN : Doe wat ge niet kunt laten.

TUURKE : Dan trouwen we. Is 't goed, pake?

PROSPER : Ge doet maar... ge doet maar.

BIEKE : En wat zegt GIJ daarvan, pake?

POL : Ikke? Wat valt er nog te zeggen. Alleen, ik vraag mij af: een billettikker die paart met een vroege jongen, wat moet daarvan verder komen.

LOWIES : Een keu met vleugels, zeker.

TUURKE : Kom Bieke, wij zijn weg. Dan kunnen zij onder mekaar nog gezellig verderbabbelen.

BIEKE : Dat is een goed gedacht. Amuseert u!

(Bieke en Tuurke gaan af naar boven.)

Zesendertigste tafereel: Prosper - Josfien - Pol - Lowies - Dolf.

(Pol doet teken aan Lowies om ook plaats te nemen. Dan neemt hij een stoel-zeteltje- en zet zich bij. Het viertal zit als volgt aan het tafeltje: Josfien, Lowies, Pol, Prosper. Er valt een onbehaaglijke stilte tijdens dewelke er enkel diep gezocht wordt.)

JOSFIEN : Wie zou dat ooit gedacht hebben.

POL : Ja... wie zou dat ooit gedacht hebben.

PROSPER : Jaaada... jaaada *(slaakt diepe zucht)*.

JOSFIEN : Daar zal in 't dorp nogal een stukje geroddeld worden.

LOWIES : Daar zal zeker nogal een stukje geroddeld worden.

PROSPER : Jaaada... jaaada. *(diepe zucht)*.

JOSFIEN : Als ons ouders dat moesten beleefd hebben.

POL : Ja... als ze dat nog moesten beleefd hebben.

PROSPER : Jaaada... jaaada *(diepe zucht)*.

JOSFIEN : Die draaien zich om in hun graf.

POL : Die draaien zich zeker om in hun graf.

PROSPER : Jaaada... jaaada *(diepe zucht)*.

JOSFIEN : We zullen er toch nog moeten aan wennen.

LOWIES : We zullen er zeker nog moeten aan wennen.

POL : *(imiteert Prosper)* Jaaada... jaaada. *(diepe zucht)*.

PROSPER : Jaja... jaja.

(Dolf is stillekes binnengekomen en heeft zich op de achtergrond neergezet.)

JOSFIEN : Dan zullen we nu maar vrede sluiten, zeker.

POL : Dat zal wel moeten, zeker.

JOSFIEN : Ik heb het er nog moeilijk mee.

POL : Dan maar zoiets als een gewapende vrede, een soort "staakt het vuren".

(Alle vier staan recht. Josfien steekt een paar keren haar hand uit naar Pol maar trekt ze terug. Pol wrijft met zijn hand langs zijn broek. Lowies en Prosper kuchen. Uiteindelijk reikt Pol de hand aan Josfien.)

POL : Allee, dag Josfien.

JOSFIEN : *(geeft Pol de hand)* Dag Pol.

LOWIES : *(reikt de hand aan Prosper)* Prosper.

PROSPER : Lowies, Lowies.

POL : *(reikt Prosper de hand)* Dag Proske... Proske.

PROSPER : Ja Pol... ja Pol.

(Josfien en Lowies staan tegenover mekaar. Er valt een onbehaaglijke stilte. Uiteindelijk reikt Lowies de hand aan Josfien.)

LOWIES : Dag Josfien.

JOSFIEN : Dag... Lowies.

LOWIES : Ik hoop maar dat de kinderen gelukkig worden.

JOSFIEN : Aan ons Tuurke zal het niet liggen.

LOWIES : Aan ons Bieke ook niet.

JOSFIEN : Wat wilt ge daarmee zeggen?

LOWIES : Dat ons Bieke zeker zo goed is als uw Tuurke.

JOSFIEN : Ik verwacht nochtans niet veel goeds van een vroege jongen.

LOWIES : Die zijn zeker zo goed als billettikkers.

POL : Hola... hola !

PROSPER : Stop... stop !

POL : Wordt het "staakt het vuren" al geschonden!

PROSPER : Nu al... nu al!

LOWIES : Excuseer... 't is allemaal nog zo vreemd voor mij.

(Lowies loopt af naar boven.)

JOSFIEN : 't Is goed voor éne keer. Kom Proske... mee naar boven.

PROSPER : Ja Joske... ja Joske.

(Josfien en Prosper gaan naar boven. Pol blijft zitten.)

Zevenendertigste tafereel: Pol - Dolf - Gaston.

(Dolf komt bij Pol zitten.)

DOLF : W..Wat gebeurt er nu, P..Pol. G..Gaaf de wereld ver- gaan?

POL : Nee Dolf... 't is veel erger. Ons Bieke gaat trouwen met een billettikker.

DOLF : Z..Ze zullen in 't dorp k..kunnen roddelen.

POL : Ja, gaat het maar rap vertellen... nieuws heet van de naald. Ten andere, wat komt gij hier doen?

DOLF : G..gij hebt mij toch gevraagd om uw duiven te voederen. M.. maar ik kan be.. bedomme niet b..b..binnen. Ik heb geen sl..sl..sleutel.

POL : Dat is waar, begot... maar dan zitten die beestekes zonder eten. We zullen maar maken dat we naar huis zijn.

(Gaston voegt zich bij het gezelschap.)

GASTON : Gaat Dekoning-Van 't Dack vertrekken? Op zo'n historische dag? Het Verdrag van Antwerpen bezegelt de vrede tussen billettikkers en vroege jongen.

POL : Geen vrede, Gaston... een "staakt het vuren"... en een heel broos bestand.

GASTON : Maar al bij al toch een 'happy end'. Einde goed, al goed.

POL : Ik ben nog niet aan het einde. Er ligt nog iets heel zwaar op mijn maag.

DOLF : K..kotst het er maar uit, Pol... dat verlicht jong.

POL : Die schone mijnheer Maurice... die lelijke bedrieger... die heeft van mij nog iets te goed. Ik moet hem vinden.

GASTON : Zet dat maar uit uw hoofd, die zien we nooit meer terug, vrees ik.

Achtendertigste tafereel: Stoffel - Staafke - Maurice - Pol - Dolf - Gaston - Agenten.

(We horen geroep en geschreeuw in de inkomhal.)

MAURICE : Laat mij los, smerig wijf, hulp... loslaten!!

STOFFEL : Vasthouden, Staafke... vasthouden.

STAAFKE : Oui, oui, justement.

(Stoffel en Staafke sleuren mijnheer Maurice naar binnen. Gaston gaat direct naar de telefoon om te bellen en blijft achter het onthaal.)

POL : *(staat recht)* Wie we daar hebben, mijnheer Maurice... het doet mij plezier om u te zien.

MAURICE : Mijnheer Pol... help mij... dat wijf is zot geworden.

STOFFEL : Beleefd blijven, gij... ik ben geen wijf... ik ben madame Kris Stoffel.

STAAFKE : En ik mijnheer Gustaaf...

STOFFEL : Justement.

POL : Stoffel verdomme... welke rol zijt ge nu weer aan 't spelen?

DOLF : Ma.. madame de pomp... de pomp...de pompadinges.

STOFFEL : Van die pomp weet ik niets. Eerst was ik op zoek naar Bieke, toen wilde ik billettikkers vangen en heel onverwacht loop ik dit exemplaar tegen het lijf.

MAURICE : *(jammerend)* Mijnheer Pol, help mij... ze nijpen mij dood.

POL : *(ingehouden dreigend)* Goed Mauriske... ik zal u eens even helpen. Laat hem nu maar los... mijn handen jeuken...

(Stoffel en Staafke laten Maurice los. Pol wijst naar de stoel-zetel- bij het onthaal en brult.)

POL : Zitten... en probeer niet weg te lopen.

(Maurice vliegt naar de aangewezen plaats en kijkt angstig in het rond. Stoffel bewaakt de vluchtweg naar boven, Staafke deze naast het onthaal. Dolf verspert de weg naar de inkomhal.)

STOFFEL : Hier kan hij niet door.

STAAFKE : Pas de chance... ik klop erop.

DOLF : En ik b..ben gewoon om d..duiven te p..pakken.

POL : Dat is geen duif Dolf, dat is een klamper... die onschuldige prooien zoekt.

MAURICE : Ge vergist u mijnheer Pol... ik ben geen klamper... ik kan nog niet eens vliegen.

POL : Dan zal ik u leren vliegen, bedrieger... achter de tralies zult ge vliegen.

MAURICE : Maar ik heb niets gedaan, mijnheer Pol... ik zweer het.

POL : Nee? Niets gedaan? Moet ge geen briefje van 5.000 meer laten wisselen? Of twee briefjes?

MAURICE : Ik heb geen briefjes van 5.000, nooit gehad.

POL : En wat zit daar in uw binnenzak?

MAURICE : Mijn geld!

POL : Op tafel ermee!

MAURICE : Nee... nooit... dat is MIJN geld

POL : Stoffel en Staafke... pakt hem!

(Stoffel en Staafke komen dreigend op Maurice toe.)

MAURICE : 't Is al goed, mijnheer Pol... hierzie.

(Maurice gooit een prop geld op tafel. Op dat ogenblik komen de agenten binnen.)

GASTON : Ge zijt er al. Dat gaat rap.

AGENT 1 : We waren juist in de buurt aan 't patrouilleren toen we uw oproep doorkregen. 't Is toch weer niet woor Dekoning-Van 't Dack?

POL : Nee mijnheer de agent... 't is voor die valsaard die Dekoning-Van 't Dack verraden heeft.

(Pol wijst op Maurice. De agenten kijken naar Gaston.)

GASTON : 't Is zoals Dekoning zegt... daar... dat is-em. De bewijzen liggen op tafel.

AGENT 1 : Kom vriend... dan is het uw beurt om het bij de commissaris uit te leggen.

POL : En ge zult niet zo rap buiten zijn als ik... lafaard... bedrieger... schurk!!!!

(De agenten nemen Maurice mee. Hij wordt belaagd door Stoffel, Staafke en Pol. Eén der agenten houdt de belagers op afstand. Hij kijkt de opdringerige Stoffel uitdagend in de ogen. Wanneer Stoffel onverwacht dreigt met zijn handtas slaat de agent op de vlucht.)

Negenendertigste tafereel: Stoffel - Staafke - Dolf - Pol - Gaston.

GASTON : 't Wordt dan toch een happy end.

POL : Ja, mijn eer is gered. Ik ga gerust naar huis. Stoffel jong... ge ziet er nogal uit. Maar ge hebt het hem toch maar gelapt.

STOFFEL : Ja... Staafke en ik. Eigenlijk zaten we achter Bertus en Leo de billettikkers aan. Die hebben mijn Bieke de nek omgewrongen.

POL : Ziet ge 't wel dat ge geen billettikkers kunt betrouwen. En waar zijn ze nu?

STOFFEL : Lopen Pol, lopen... de benen onder hun gat uit... te voet langs de autostrade... recht naar Paal. Niet waar Staafke?

STAAFKE : Oui oui justement.

POL : Dat hebben ze dik verdiend.

STOFFEL : (opeens zeer triestig) Maar daarmee krijg ik mijn Bieke niet terug. Nu zit ik zonder duivinneke.

DOLF : D..dat is niets, St..Stoffel. Ge..Ge krijgt er één van mij.

STOFFEL : Echt waar, Dolf?

DOLF : E..echt waar.

POL : En van mij krijgt ge uw duiver, Stoffel, beloofd. Is 't zo goed?

STOFFEL : Ja Pol, goed Pol, merci Pol, dat ge bedankt zijt.

(Stoffel geeft Pol onverwacht een kus.)

POL : *(geheel in de war)* Allee jong, wat doet ge nu. *(na een korte pauze)* Dan ga ik nu inpakken want mijn duiven zitten zonder eten.

DOLF : Ik g..ga mee... Als ze d..dat in 't d..dorp allemaal moeten h..horen.

POL : Jaja, uw w..wafel zal direkt wel niet stil vallen.

(Pol en Dolf gaan af naar boven.)

GASTON : De rust keert weer in Hotel International. Ik zal ons Yvonne maar een handje gaan helpen in de keuken.

(Gaston gaat af naar de keuken.)

Veertigste tafereel: Stoffel - Staafke - Allen.

(Stoffel en Staafke blijven alleen achter. Ze staan een paar meter van mekaar verwijderd. Er valt een stilte.)

STOFFEL : Staafke.

STAAFKE : Ja Stoffel.

STOFFEL : 't Is hier zo stil geworden.

STAAFKE : Heel stil.

STOFFEL : We zullen maar terug naar huis gaan zeker.

STAAFKE : Oui oui.

STOFFEL : Dan word ik terug 'mijnheer'.

STAAFKE : Terug Stoffel...

STOFFEL : En Staafke. Ik was toch een chique madame eh.

STAAFKE : Très chique.

STOFFEL : Ik zal Bieke missen.

STAAFKE : Ik ook.

STOFFEL : Maar IK zag ze heel graag.

STAAFKE : Ik ook.

STOFFEL : Wablieft? En ge hebt daar nooit iets van gezegd.

STAAFKE : Nee nooit.

STOFFEL : En waarom niet?

STAAFKE : *(schuifelt voetje voor voetje naar Stoffel toe)*
Omdat jij haar graag zag... en jij mijn beste vriend
zijt..

STOFFEL : Maar jij waart toch veel te oud voor haar.

STAAFKE : Een mens is nooit te oud om iemand graag te zien.

STOFFEL : Ik krijg van Dolf een duivinneke.

STAAFKE : Ik heb het gehoord.

*(Al de acteurs komen heel stillekes op vanwaar ze het
podium laatst hebben verlaten en vormen een halve
kring achter Stoffel en Staafke.)*

STOFFEL : En van Pol een duiver.

STAAFKE : Ik heb het gehoord.

STOFFEL : Weet jij hoe ik dat duivinneke ga heten?

STAAFKE : Bieke?

STOFFEL : Juist. En de duiver noem ik Stoffel. En dan zet
ik Bieke en Stoffel bijeen...

STAAFKE : En dan doen ze...

ALLEN : *(met het gekende gebaar met de armen)* Roekede-
koe!!!

PROSPER : Roekedekoe !!!

STOFFEL : En ik ben vertrokken.

STAAFKE : Oui oui, justement.

E I N D E

1. The first part of the document is a list of the names of the persons who have been appointed to the various offices of the Board of Directors of the Corporation.

2. The second part of the document is a list of the names of the persons who have been appointed to the various offices of the Board of Directors of the Corporation.

3. The third part of the document is a list of the names of the persons who have been appointed to the various offices of the Board of Directors of the Corporation.

4. The fourth part of the document is a list of the names of the persons who have been appointed to the various offices of the Board of Directors of the Corporation.

5. The fifth part of the document is a list of the names of the persons who have been appointed to the various offices of the Board of Directors of the Corporation.

6. The sixth part of the document is a list of the names of the persons who have been appointed to the various offices of the Board of Directors of the Corporation.

7. The seventh part of the document is a list of the names of the persons who have been appointed to the various offices of the Board of Directors of the Corporation.

8. The eighth part of the document is a list of the names of the persons who have been appointed to the various offices of the Board of Directors of the Corporation.